

NIGHTS

ยามราตรี

สัมสุណ្ឌ

黑天

VOL
2

บูชหสี (木苏里) เขียน
Luna แปล kanapY ภาพ

คำนำ

ถ้าจะบอกว่าเรื่องราวใน ‘Nights ยามดาวสินธุ์’ เล่ม 1 คือจุดเริ่มต้นของปริศนา ภาระเบ็ดของดวงดาว ในเล่ม 2 ก็ถือได้ว่าเป็นการค้นหาภูณัที่เพื่อไขปริศนานั้นให้ได้ หลังจากพากของชูชือตื่นจากการหลับไหลและออกเดินทางไปยังที่ต่างๆ พากเขาก็ ค้นพบว่าภาระเบ็ดของดวงดาวนั้นน่าจะมีเบื้องลึกเบื้องหลังมากกว่าที่คาดคิด

ทั้งเรื่องที่ว่าใครคือคนที่สัวมรอยใช้ช่องสัญญาณสื่อสารของชูชือ ทั้งเรื่องเวลาที่ คลาดเคลื่อน หรือเรื่องเขตgalaxy ที่สลับทับช้อนกันและลัว แนะนำนั่นว่าเรื่องพากนั้นไม่ชวนปวดหัว เท่าการควบคุมไม่ให้ช้ำเอ้อ หมายก่อเรื่องก่อราوا (รวมทั้งก่อความหวาใจ) เมื่อพากเข้า ต้องประจันหน้ากับยานหมาป่าขาวซึ่งเป็นยานของกองอำนวยการความมั่นคง และคนในนั้น ก็มีแต่ลูกน้องได้บังคับบัญชาของชูชือ!

ชูชือจะทำอย่างไรเมื่ออยู่ในฐานะคนกลางระหว่างหน่วยงานรัฐบาลกับนักโทษ แหกคุก จะมัดตัวนักโทษแล้วลงให้รัฐบาล หรือจะปกปิดสถานะของนักโทษคนนี้ พากเขายังคงพยายามเบะแสอื่นๆ อีกหรือไม่ และจริงๆ แล้วพากเขากำลังมีชีวิตอยู่ในปีได้ กันแน่ ไปติดตามกันต่อในเล่มได้เลยค่ะ

ด้วยไมตรีจิต

สำนักพิมพ์เอกอร์วาย

แบบนำตัวละคร

* เช่าเหิง

บุตรชายของเช่าตุน เป็นหัวหน้ากองกำลังรักษาความมั่นคง สนิทสนมเป็นการส่วนตัวกับจูชือ รู้จักนิสัยใจคอ กันดี ชอบพูดพล่ามเป็นต่ออยหอย ภูกปลูกฝังมาตั้งแต่เด็กว่าให้จัดการอะไรได้วยตนเอง ใช้ชีวิตร่วมกับอยู่ในค่ายทหาร เก่งการต่อสู้ คลุกคลีกับภัยนัตรายสารพัดมากันหลายปี

* ชิด์ เมือง

เจ้าหน้าที่ไม่苟ประจำสำนักงานหมายเลขอห้าแห่งกองอำนวยการความมั่นคง เป็นลูกน้องใต้บังคับบัญชาที่อายุมากกว่าจูชือเกินสองเท่าและสนิทสนมกันมาก มักทำเรื่องที่ทำให้จูชืออารมณ์เสียเป็นประจำ แต่จูชือก้มีความอดทนกับเขามาก ภูร่วงขัวนท้วน หัวล้าน

* โรเจอร์

หัวหน้าหน่วยคุ้มกัน เป็นหนึ่งในลูกน้องที่สนิทกับจูชือ ตัวสูงใหญ่ ติดนิสัยชอบทิ้งผอมตัวเองเวลาตกใจหรือคิดอะไรไม่ออก

* เอสเธอร์ คาเบล

หญิงสาวผู้มีฝีมือทางศอกยा�วยสีน้ำตาลเข้ม เป็นนักวิจัยวิทยาศาสตร์ในอดีตเคยฝึกหัดชีวะในหน่วยฝึกพิเศษมาหลายปี ฝีมือเก่งกาจ ตอนหลังภูร่วงขัวนท้วนไปที่ศูนย์วิจัย เพราะความสามารถด้านเครื่องกลอัจฉริยะกับเทคโนโลยีด้านมิติที่โดดเด่น

บัญญารื่องนี้เป็นเรื่องที่||ตั้งขึ้นจากจินตนาการของพูดเสียง
ไม่มีความเกี่ยวข้องกับบุคคล สถาบัน ก็ หรือเหตุการณ์จริงใดๆ
เนื้อหาเป็นประเด็นอ่อนไหวเกี่ยวกับความรุนแรง การฆ่าตัวตาย การก่อการร้าย
ประสบการณ์เจ็บปวด บาดแผลทางใจในวัยเด็ก
และการกล่าวถึงอาการบาดเจ็บเรื้อรัง และอาการป่วยทางจิต
การทดลองในมนุษย์ การตายอย่างลයดสยอง
ซึ่งอาจส่งผลกระทบทางจิตใจ
สำหรับผู้อ่านก่ออายุ 18 ปีขึ้นไป
โปรดใช้วิจารณญาณในการอ่าน

ບທທີ່ 14

ອພາຣັຕເມນັດໃນວັນວານ

ຕລອດມາໜ້າເຂົ້ອ ພຍາງເລື່ອກທຳກໍ່ໄມ້ທຳອະໄຮສ່ວນໃໝ່ຢູ່ກົ້ນຢູ່ກັບ
ຕ້ວເຫຼາເອງ ໄນຈ່າກະທາງຕຽບທຳກໍ່ໄມ້ ເກມັກຈະປະປ່ອຍຄອວ່າບຸກລິກດູດັນແລະ
ກົດັນເຫັນນັ້ນອອກມາຕລອດເວລາ ຈນທຳໃຫ້ຕັດຕະໂນຍົມໄຈເສມອ ຕ່ອໃຫ້
ເປັນການຊ່ວຍເຫຼືອເວື່ອງເລັກາ ນ້ອຍໆ ເກົກທຳໃຫ້ເປັນເວື່ອງອືກທຶກຄົກໂຄຣມໄດ້
ອັກທັງໄມ້ເຄຍໃຫ້ໂຄຣມໂຄກສເຈຈາລ່ວງໜ້າ

ເກົກເປັນຄົນທີ່ອູ່ນຸກແພນກາຮ ຢືນຍູ່ໃນດຳແນ່ງຜູ້ໜົມເສມອ ແລະຕັດລິນໃຈ
ຈາກອາຮມນີ້ໃນຕອນນັ້ນວ່າຈະສອດມື່ອກໍ່ໄມ້ ລະນັ້ນຕ່ອງໃຫ້ເຫຼາຊ່ວຍອືກແຮງກີນມື່ຖາງ
ຖຸກເຮັດວຽກວ່າພາຣັຕເນອວ໌ ເພວະນີ້ມີພາຣັຕເນອວົນໃໝ່ທີ່ຈະທຳຕາມອໍານາດໃຈໝາດນີ້
ແພນອນຍິ່ງໄມ້ມື່ຖາງຖຸກເຮັດວຽກວ່າຜູ້ໜ້າຍ ເນື່ອຈາກຄໍາວ່າຜູ້ໜ້າຍມັກຈະແພັນນັ້ນ
ອູ່ໃຫ້ອານັດເລັກນ້ອຍ

ໂຄຣກົດານທີ່ຖຸກຈັນສັຍຂອງໜ້າເຂົ້ອ ພຍາງຄົງຈິນຕາກາຮໄມ້ອອກວ່າເຂົາໃນສູນະ
'ຜູ້ໜ້າຍ' ຈະເປັນອ່ານໄວ ຮວມເນື່ອງຈຸ່ອດ້ວຍ

ອັນທີຈິງເມື່ອຄຸ້ນນີ້ເອັນດອນທີ່ເລືອ ແພນກຳລັງກະຮຕືອງກົ່ວ້ນຈັດສຽງກາງກົຈ
ອຢ່າງຄລ່ອງແຄລ່ວ ຄວາມກັງລວຸບທີ່ນີ້ມີຜູ້ໜ້າຍໃນໃຈຂອງຈຸ່ອ ເກົາເຖິງຫັ້ນຄິດໄວ້ແລ້ວ
ວ່າສຳເຫຼົາເຂົ້ອ ພຍາງໄມ້ຍອມໃຫ້ຄວາມວ່ວມມື່ອແລ້ວກ່ອກວຸນກະທັນໜັນ ຄວາຈະທຳ
ອຢ່າງໄວຄື່ອງຈະຢຸດສັນກາຮຜົນອຢ່າງຈາກວຸນໄດ້

ແພນກາຮນີ້ເຖິງຫັ້ນໄມ້ມີຄໍາສມມຕິອຢ່າງກໍາວ່າ 'ຫ້າຫາກ' ຕ້າຍຫ້າ

ລະນັ້ນເນື່ອໜ້າເຂົ້ອ ພຍາງທຳກາງກົຈກັບເຂົາໄວ້ດ້ວຍດີໃນສູນະ 'ຜູ້ໜ້າຍ' ດັນນີ້

อย่างสงบเสงี่ยม ฉู่ชือก้มความรู้สึกซับซ้อนขึ้นมาทันที
อารมณ์ความรู้สึกที่มีมากที่สุดคือความประหลาดใจ
ประหลาดใจที่ซ่าเอ้อ หงายมืออารมณ์เป็นผู้ช่วยให้ครัว ประหลาดใจว่ามี
วันที่พากษาจับมือกันช่วยคน ไม่ใช่เพราภารกิจและไม่มีจุดประสงค์อะไร
แคบແงะ แต่คนที่ช่วยยังไม่เกี่ยวข้องอะไรกับเขาเลยด้วย
ประหลาดใจที่ซ่าเอ้อ หงายมืออารมณ์ดูปราศจากความก้าวหน้าและความ
อันตราย...อย่างเช่นตอนนี้

นอกเหนือจากประหลาดใจแล้ว ยังมีความรู้สึกผิดที่อธิบายไม่ได้ชุมชนนี้
ด้วย เพราภก่อนเปิดประตูศูนย์หลบภัย เขายังจับตาดูซ่าเอ้อ หงายทุกฝีก้าว
ด้วยความระแวงและตั้งแต่

ฉู่ชือจับตาดูอีกฝ่ายอย่างเปิดเผย สายตาประสารกับซ่าเอ้อ หงาย
หลายครั้ง ฉะนั้นเวลาที่ต่อให้ไม่ได้อธิบายอะไร อีกฝ่ายก็น่าจะเข้าใจว่าฉู่ชือ
แปลกใจกับเรื่องอะไรบ้าง

ซ่าเอ้อ หงายย่อมรู้แน่นอน แต่ยังคงถอดแบบนี้
ความหมายโดยนัยนั้นเข้าต้องคิดได้โดยไม่ต้องพูดอะไร

"ตามทั้งที่รู้อยู่แล้ว สนุกมากเรอะ" ฉู่ชือเดินตามหลังซ่าเอ้อพลาง
เอ่ยตอบ

ในกองทางเดินไฟสีขาวดวงเล็กที่เงินห่างเป็นระยะส่องสะท้อนร่าง
ของพากษาเป็นเงาๆ แต่ละฝีก้าวของฉู่ชือเหยียบลงบนเงาๆ ของ
ซ่าเอ้อ หงายพอดี

"น่าสนใจ แน่นอนว่าฉันไม่รู้ว่านายอย่างพูดอะไร คุยกายละเอียดกันหน่อย
ดีไหม" พูดถึงตรงนี้ในที่สุดซ่าเอ้อก็หันไปเหลือบมองฉู่ชือเว็บหนึ่ง สีหน้าเหมือนจะ
ยิ้มแต่ก็ไม่ใช่ จากนั้นสายตาเก็บมองลงที่พื้นก่อนทำเสียงจี๊ด "ไม่อย่างพูด
ไม่เห็นต้องลึกลึกลับหน้าจันขนาดนั้นเลย ที่รัก นายนี่เจ้าคิดเจ้าแค้นไปหน่อยนะ"

ตถอนแรกรฉู่ชือไม่ได้สังเกตเท่า เมื่อซ่าเอ้อพูดแบบนี้ถึงพบว่าด้วยกำลัง
ยืนอยู่บนเงาของอีกฝ่ายพอดี เข้าเมืองไปสองวันที่ สุดท้ายก็อดพูดแขก
ไม่ได้

"ไม่ทราบว่าเป็นคุณท่านอยู่กี่ขวบ"

"คนเคยเข้าคุกมาแล้ว หัวหน้าน่าจะรู้ดีว่าบรรลุนิติภาวะหรือยัง" ซ่าเอ็ง
เอ่ยปากตอบพลางหันหน้ากลับไป เขาย้ายทอยเมืองหน้ากบดูซื้อตามเดิม

"วันนี้นายน่าจะกินยาผิดขนาดนั้น" ฉู่ชือสายหน้า ฝีเท้ายังคงเหยียบอยู่บน
เงาของซ่าเอ็ง ทั้งยังแม่นยำกว่าก่อนหน้านี้ด้วย

พากษาเดินไปอีกระยะหนึ่ง เมื่อเดินจนสุดทางเชื่อมแล้วก็เดินชี้่นไป
ตามบันได

ซ่าเอ็งเดินชี้่นไปถึงด้านบนก่อน ยืนเอียงตัวหลบตามองฉู่ชือที่ยังคง
เดินขึ้นมาตามบันได

ฉู่ชือหยุดฝีเท้าหน้าบันไดสามขั้นสุดท้ายแล้วงे�ยหน้าขึ้นมองอีกฝ่าย
"ฉันยกบกอกว่า...ถ้าสมัย古ในสถานพักพิง นายก็เหมือนกินยาผิดขนาดแบบนี้
ไม่แห่พากเราอาจเป็นเพื่อนกันได้"

เหมือนซ่าเอ็งจะรู้สึกว่าคำพูดนี้่าสนใจ เขาหัวเราะก่อนพูดต่อไป
"นายผิดแล้วหัวหน้า ถ้าเป็นแบบนั้นจริง นายน่าจะจำไม่ได้มักระทั่งซื้อ
ของฉันเลยด้วยซ้ำ"

ฉู่ชืออย่างเงียบ แต่เขาก็ในใจรู้ว่า น่าเสียดายที่พบร่ว...สิ่งที่ซ่าเอ็งพูด
มีส่วนเป็นจริงมากกว่า

ดังนั้นเขาจึงได้แต่ยักไนล์ ยกเท้าก้าวขึ้นบันไดไม่เกินสุดท้าย
เมื่อพากษาเย็นคึ่งไฟลกันอยู่ตรงนั้น ซ่าเอ็งก็พูดอย่างสบายนารมณ์
คล้ายกำลังพุดล้อเล่น

"เลิกคิดได้แล้วหัวหน้า นายกับฉันไม่มีวันเป็นเพื่อนกันได้"

ฉู่ชือย้อนเสียงเงิน "เงินก็เยี่ยมไปเลย"

"เป็นไง หัวหน้าฉู่คุณปากไม่ตรงกับใจ รู้สึกเสียดายใช่ไหมล่ะ" ซ่าเอ็ง
ชี้ยิบตา

ฉู่ชือตอบให้ล่อฟ่ายด้วยสีหน้า 'นายตื่นเต lokale' จากนั้นก็เดินอ้อมเข้าไป
ข้างหน้า

เมื่อเดินไปถึงหน้าประตูเขตพาร์ตเม้นต์ เครื่องสื่อสารของฉู่ชือก็สั่น

ที่หนึ่ง

เข้าล้างออกมาดู เป็นข้อความจากถัง

ข้อความบอกรว่าเปลี่ยนวิธีลงแล้วสารพัด ในที่สุดเขาเก็บ 'วัตถุลอย' กกลุ่มหนึ่งໃกลั้เศษเสี้ยวดาวเคราะห์นี้อยู่ตรงข้ามกับเศษเสี้ยวดาวเคราะห์คาดว่าอยู่ในสภาพะหยุดนิ่งโดยล้อมเศษเสี้ยวดาวเคราะห์ไว้ตรงกลาง เนื่องจาก เกลานี้อยู่ในสภาพะจำศีลจึงยากจะหาพบ

"แต่พวกเขายังไม่ได้อยู่ในสภาพะเงียบหรือล่องหน ใช้สมาร์ทโฟนอยู่หน้าเจอ แสดงว่าอีกฝ่ายไม่กลัวภัยเจอ"

ถังวิเคราะห์แล้วส่งภาพแพนกูมิกับข้อมูลสถานะทั้งหมดให้แสดงภาพ ไฮโลแกรมบนเครื่องเทอร์มินอล* ที่ฉูชือหนึบอยู่บนปลายแขนเสื้อ

"จะเป็นใคร นครชิลเวอร์หรือ บอกรตามตรงผมนี่ก็ออกแค่ความเป็นไปได้ เดียว นี่เป็นสไตล์พวกเขายุ่งแล้ว ที่นี่มีอะไรที่พวกเขารู้ต้องการหรือ" ถังส่งสัญญาณ

"เรากำลังค้นหา..." ฉูชือยืนอยู่หน้าม่านกีดขวางล่องหน กำลังยืนมือไป ทดสอบ ซ่าเอื้อกลับก้าวเท้าเดินเข้าไปโดยตรง

"นาย!" ฉูชือดึงอีกฝ่าย

นอกจากนี้อีกที่ถูกดึง ซ่าเอื้อกหళผ่านจุดที่ควรเป็นม่านกีดขวางไปแล้ว

"นายดูสิ ม่านกีดขวางหายไปแล้ว" ซ่าเอื้อว่า

ฉูชือมีสีหน้าประศากาражารมณ์ "ถ้ามันไม่หายไป ตอนนี้หน้านายก็ตู ไม่ได้แล้ว นายเขานะนำไปทดสอบกับบอร์ดแบบนี้เสนอเลยหรือไม่"

พูดถึงประโยชน์สุดท้ายเขาก็อดทนด้วยไม่ได้

"บอกรตามตรงหัวหน้า มันแบลกนินเด่นอย่าง... " ดวงตาของซ่าเอื้อ กรรมดองนิ่วมือของฉูชือที่จับตันไว้ ก่อนจะมาหยุดมองใบหน้าเข้า "นายทำ แบบนี้ทำให้ฉันอยากทำอะไรที่น่าเบื่อและไม่มีความหมายสักหน่อย อย่างเช่น..."

เข้าพูดกลางพลิกมือข้างที่ถูกจับ ปลายนิ้วเขี้ยวซุ้งมือของฉูชือที่หนึ่ง

ฉูชือขยายบันนิ่ว คลายมือออกแล้วดึงมือกลับทันที

* เทอร์มินอล (Terminal) เป็นอุปกรณ์ในระบบคอมพิวเตอร์ซึ่งมีหน้าที่ในการรับข้อมูลและส่งข้อมูลเข้าไปยัง ระบบคอมพิวเตอร์

ซ่าเอ็อแท็กว

ฉู่ชือไม่อยากสนใจอีกฝ่าย ยกเท้าก้าวขึ้นบันไดไป

พากเขามาได้เดินขึ้นบันไดทีละขั้นอย่างเป็นระเบียบ อาศัยร่าข้ายาแรงดี ก้าวทีละสามขั้นบันได หลบสิบสองขั้นบันไดว่าสูง แต่กลับไม่ได้เสียเวลาพากเข้า เท่าไหร่

ถึงอย่างนั้นการขึ้นบันไดกับการเดินทางราบอยู่มีเมื่อมีคน แล้ว พากเขาก็ก้าวกันเร็วขนาดนี้ เมื่อขึ้นไปถึงขั้นที่หลบสิบสอง ฉู่ชือก็หายใจหอบ เล็กน้อยแล้ว

สมรรถภาพทางกายของซ่าเอ็อ หヤงแข็งแกร่งจนไม่เหมือนคนทั่วไป ไม่ใช่ผลจากการฝึกฝนคือว่ากรำทั้งหมด อย่างสมัยอยู่ในสถานพักพื้นก็แกร่ง จนชานตะลึง ซึ่ง่าจะเกี่ยวกับภูมิหลังที่ลึกซับเป็นปริศนาของเข้า แต่ในเวลานี้ ยังชวนให้ช้ำสักไม่เท่าเทียมอยู่บ้าง

เขายืนกวดตามองบนระเบียงรอบหนึ่ง ที่นั่นหนึ่งจะมีแค่ห้องเดียว ตัดปัญหาเรื่องจำเปิดໄປได้

"บันพื้นราบนี่ดูไม่ออกว่าเรียวยังแรงของหัวหน้าถดถอยไปไม่น้อย" ซ่าเอ็อ มองฉู่ชือแบบหนึ่งด้วยสีหนาเนื้อนจจะยิ้มแต่ไม่ใช่

"นายเงี่ยบปากไป" ฉู่ชือปัวลมหายใจ ครู่เดียว ก็ลับมาสม่ำเสมอเป็นปกติ

เขายกมือขึ้นลูบคลอนดิจิตอลตรงประตู ไฟดับสนิท ไร้การเคลื่อนไหว อย่างที่คิด

"ดูท่าคงต้องเปลี่ยนไปใช้รีสีดปะระตุที่ເອີກເກົກກວ່ານີ້ແລ້ວ" ซ่าเอ็อ พูดพลาang ลั่วมือเข้าในกระเบ้า

"ไม่ได" ฉู่ชือย่นคิว "อย่าให้ระเบิดที่นີ້"

"ทึ่ม?" ซ่าเอ็อชะงัก เลิกคิวขึ้น "หัวหน้ามีเวลาที่ใจอ่อนด้วยเหรอเนี่ย น่าสนใจดี"

"ที่นີ້ไม่เหมือนกัน"

"ไม่เหมือนกันตรงไหน" ซ่าเอ็อถาม "ตอนแรกนั้นไม่สนใจจะอยากรู้ว่าที่นີ້ เป็นที่พักของใคร แต่ตอนนີ້ดันอยากรู้ขື້ນมาซะแล้วสิ"

จึงเรียบไปครู่หนึ่งก่อนกล่าวเสียงเรียบ "ที่พักที่นั่นอยู่กับพ่อบุญธรรม ตอนเด็ก"

ซ่าเอื้อโน่นอึ้ง ไม่รู้ว่า เพราะอะไรเปลกใจกับคำตอบนี้ หรือเพราะคิดไม่ถึงว่า ฉันจะพูดออกมานะ เพราะอึกฝ่ายไม่เคยพูดถึงอดีตของตัวเองกับใคร

"นั่นก็เปลี่ยนเป็นวิธีที่สุภาพหน่อยละกัน" ซ่าเอื้อชัดกำปั้นเข้าที่กลอน ติดจิตตลอด ซากหน้าจากนแทกละเอียด ตั้งใจจะต่อสายพลังงานจากข้างในมา ข้างนอก

จู่ๆ ประตุที่ปิดสนิทก็ส่งเสียงเหมือนมีคนปลดล็อกจากด้านใน "คราว" เสียงหนึ่งดังมาจากด้านในประตุ คำนั้นเรียบง่ายทว่าไม่ชัดเจน ห้องยังมีประตุกัน แบบจะแยกแยะเสียงไม่ได้ แต่ก็ยังทำให้แผ่นหลังของฉันหันหัวด้วย สีหน้าเปลี่ยนทันที

เขายืนนิ่งไม่ไหวติงอยู่ตรงนั้น มีช่วงหนึ่งที่เขาเงี่ยนไม่ได้ยินเสียงอื่นแล้ว เส้นประสาททั่วร่างหลุดจากกายเนื้อร้าวกับมีชีวิตแล้วทะลุผ่านประตุเข้าไปในห้อง แม้แต่การเคลื่อนไหวเล็กๆ ที่จะเลยไปได้ก็ยังทำให้ร่างของเขาแข็งกรึง

เสียงฝีเท้าในห้องดังขึ้น เหมือนมีคนกำลังเดินสำรวจเท้าแตะผละไปจากประตุ

หลังเสียงล็อกประตุดังขึ้นเสียงหนึ่งก็ไม่มีความเคลื่อนไหวอะไรอีก อาจเพราะคนด้านในประตุไม่ได้ยินเสียงตอบจึงเปลี่ยนใจ

บางครั้งสำหรับคนที่คุ้นเคยกันระดับหนึ่ง ลำพังแค่เสียงฝีเท้าไม่กี่ครั้ง ก็ตัดสินได้แล้วว่าเป็นเขารึหรือไม่

วินาทีที่เสียงฝีเท้านั้นกำลังจะไกลออกไป ฉันก็เอ่ยปากทันที "ผมເອງ" น้ำเสียงทั้งทุ่มและแบบเนื่องจากความมึนงงและแข็งกรึง คำนั้นกลิ้งอยู่ ในลำคอ เปาจนแม้แต่ตัวเขายังก็ยังได้ยินไม่ชัด

เพียงแต่เพิ่งเอ่ยปากเขาก็ยังมีเสียงตัวเอง คำตอบแสนง่ายอย่างคำว่า 'ผมເອງ' หมายความว่าใช้กับคนที่สนใจใกล้ชิดที่สุด เมื่ออึกฝ่ายได้ยินก็รู้ว่า เป็นใคร ไม่อย่างนั้นก็จะยังคงตัวไม่ถูก

แต่ตอนนี้เขามีความสำคัญมาก เนื่องจากที่อยู่ด้านในประตุเป็นแค่เสียงที่

ไม่รู้จัก ใบหน้าที่ไม่คุ้นเคย คนแปลกหน้าคนหนึ่งเท่านั้น มีสิทธ์ตอบอย่างนี้
ที่ไหนกัน

คงดูง่สุดๆ... ชู้ชือหัวเราะตอนเองในใจ

แต่ไม่ใช่ส่วนนี้ เขากลับไม่ห่วงว่าตัวเองจะถูกกันไว้นอกประตู เพราะ
คนที่อยู่ด้านในถือว่าเป็นคนนิสัยดีคืนหนึ่ง ในอดีตมีเพื่อนบ้านที่กลอนดิจิตอล
ขัดข้องจนเข้าบ้านไม่ได้ช้ำคราว เจียงซีก์ปล่อยคนอื่นเข้าบ้าน เหมือนจะอยู่นาน
อีกด้วย แม้เขาจะไม่เข้าใจจบจนวันนี้ว่าพระองค์ที่ใช้ชีวิตอยู่ท่ามกลาง
สงเคราะห์อย่างเจียงซีก็ไม่ระวังตัวขนาดนั้น

เสียงผีเข้าจะงักไปครู่หนึ่ง จากนั้นก็ดังขัดขึ้นเรื่อยๆ พังแล้วเหมือน
อีกฝ่ายเดินย้อนกลับมาที่ประตูอีกครั้ง

"นายกำลังประหม่า" บุบเป็นซ่าเดือกโน้มเข้าไปพูดเบาๆ ข้างหลังชู้ชือ
คล้ายกำลังกระซิบระหว่างกัน

"ฉันเปล่า" ชู้ชือตอบ

ทว่าเมื่อพูดคำนี้ออกจากปาก ชู้ชือถึงพบว่าความจริงแล้วเขากลับไม่หายใจอยู่
มือที่แนบลำตัวกำเน้นโดยไม่รู้ตัว

ชาเอ้อพูดถูก เขากำลังประหม่า ซึ่งเขามีรู้ตัวเลย

กลอนดิจิตอลลงเสียงเดี่ยวๆ จากด้านในอีกครั้ง รอบนี้ไม่ได้หยุดชะงัก
กลางคืน

บานพับประตูโลหะค่อยๆ ขยับ ประตูถูกเปิดออกทั้งอย่างนั้น ผู้ชายที่อยู่
ด้านในสามเสื้อเชิ๊ตกับกางเกงขายาวเรียบๆ คอเสื้อแหวกอกสบายนฯ แขนเสื้อ
ข้างหนึ่งถูกพับขึ้นไปถึงข้อศอก สวนอีกข้างหนึ่งเพ่งพับไปได้ครึ่งเดียว

บนด้วยอีกฝ่ายมีกลิ่นอายบราวน์เดอร์เบร์ย์แบบทหาร และมีกลิ่นอายปัญญาชน
ของนักวิจัย รวมถึงกลิ่นอายเนื้อยา ที่สบายน่องคลาย

เจียงซี...

แม้เมื่อครู่ในใจจะเด่าว่าแบบนี้และเตรียมใจมาครู่หนึ่งแล้ว แต่ตอนที่
เห็นเจียงซี ชู้ชือก็ยังนิ่งอยู่หน้าประตู แผ่นสีหน้าที่แทบเข้าขั้นมีนัง

จู่ๆ เขาก็ไม่รู้แล้วว่าตัวเองอยู่ในปีหนังันแน่

ກາຮແຕ່ງກາຍທີ່ຄຸ້ນເຄຍ ໃບໜ້າທີ່ຄຸ້ນເຄຍ ທຸກອ່າງລ້ວນປຣາສຈາກກາຮ
ເປີ່ຍນແປ່ງ ວາກບ່ວ່າເຈິ່ງຊື່ແດ່ໄປທຳການນອກພື້ນທີ່ພັກໃໝ່ ເນື່ອເສົ້າຈາກນແລ້ວ
ກີບເຂົ້າວ່ອງຈ່າຍ ແລ້ວກັບບ້ານມາອ່າງເຮືບຈ່າຍ

"ຄຸນຄື່ອ..." ດ້ານໃນປຣາສຢາຍຕາຂອງເຈິ່ງຊື່ອົງນາ ອະລຸ່ມ່ານກາລເວລາ
ທີ່ເນົ້ານາແຕ່ຫົນມາຈຽບນັດວຸ້ຫຼື້ອ

ວິນາທີ່ໄດ້ຍືນເຈິ່ງຊື່ອ່ຍປາ ໂທນກແກ້ມຂອງຈູ້ຊື່ອົກໆຂັບເລືກນ້ອຍ ມອງແລ້ວ
ເໝືອນຂບກາມໄປທີ່ໜຶ່ງ

ຈູ້ຂື້ອ່ມວດຄົວ ກັມໜ້າແລ້ວຍກມືອື່ນປັບສັນຈຸກ ເນື່ອໄອຮ້ອນຮອບດວງຕາ
ຫາຍໄປເຈິ່ງຄ່ອຍເຍ້ນຫັ້ນຂຶ້ນອື່ກວັງ

ເຈິ່ງຊື່ນີ້ອື້ນແລ້ວເອົ່າດານ "ເປັນອະໄໄປ"

ນໍາເສີ່ງນີ້ແສນຄຸ້ນເຄຍ ຄຸ້ນເສີ່ງຈູ້ຂື້ອົງໄປຄືກຮັງກ່ອນຈະກະຮະແຄນໃນ
ລຳຄອ ປັບເສີ່ງແລ້ວເອົ່າປາ

"ພວກເຮາອາຄີຍອູ້້ນບົນ ກລອນດິຈິຕອລີ້ດັ່ງຂໍ້ອງເລຍເຂົ້າບ້ານໄມ້ໄດ້ ດື່ອ..."

ໃນເວລາແບບນີ້ຈູ້ຂື້ອົມໄມ້ສໍາຄັນຫຼັງເຫຼືອໃຫ້ຫຼັກອ້າງໃໝ່ແລ້ວ ສິ່ງເຕີຍວ
ທີ່ວາບເຂົ້າມາໃນຫຼັມີແຕ່ຄຳພຸດຂອງເພື່ອນບ້ານສອງຄນໃນຕອນນັ້ນ

ພຸດຈົບເຂົກໍເຮັມເສີ່ງຈາຍໜັງ ແລະໄນ້ຮູ້ວາເຫດຜູລເດີຍກັນນັ້ນເຈິ່ງຊື່
ພັງແລ້ວຈະນຶກສັງລົງຫຼື້ອ່ໄມ່

ເຈິ່ງຊື່ໄມ້ໄດ້ຕອບທັນທີ ເພີ່ງແດ່ມອງສໍາວັຈຈູ້ຂື້ອົດັ່ງແຕ່ຫຼັງຈຽດເທົ່າອື່ກຮັງ
ສຸດທ້າຍສາຍຕາຍໝັ້ນກັບໄປທີ່ໃບໜ້າຂອງເຂົາ ຄລ້າຍກຳລັງຢືນຢັນວ່າພວກເຂົາ
ເຈຕາດີຫຼື້ອ່ໄມ່

ເຈິ່ງຊື່ນອງໄປທາງໜ້າເຂົ້າທີ່ອູ້້າງປຣາສແບນນີ້ ທ້າຍທີ່ສຸດກີບເປົ່ງທັວ
ຫຼືກທາງໃຫ້ພລາງພຸດດ້ວຍຮອຍຍື້ນ

"ແບບຕາ ພລັງຈານໄດ້ດິນມີປັນຫາ ນິຕິບຸຄຄລກຳລັງໜ້ອມ ເຂົ້າມາກ່ອນສີ"

ໃນຫ້ອງມີໄຟຊຸກເນີນສອງດວງທີ່ສ່ອງແສນນຸ່ມນວລ ດວງໜີ່ວາງອູ້ຕຽງຫັ້ມຸນ
ໂຫຼາກ ອືກດວງອູ້ຕຽງໂຄງທາງເຂົ້າບ້ານ

ເນື່ອກລັບມາຢືນໃນອພາຣຕເມນຕ໌ແຮ່ງນີ້ອື່ກຮັງ ຄວາມຮູ້ສຶກຂອງຈູ້ຂື້ອົນ
ຢູ່ເໝີຍອ່າງທີ່ສຸດ ນັ້ນເປັນຄວາມຂັດແຍ້ງອ່າງໜີ່ທີ່ເກີດຈາກຈິຕໃຈທີ່ຝ່ອນຄລາຍ

สลับกับร่างกายที่ประหม่า

ซ่าเอื้อตามความเข้ามาข้างในแล้วก็แสดงความสนใจกับที่นี่มาก เขามองสำรวจโคงสร้างและการตกแต่งภายในห้องรอบหนึ่ง จากนั้นก็ตบไหล่ๆชี้อีกฝั่นให้เข้าไปอย่างเบา

"ที่รัก"

"ที่ม?" สายตาของชูชี้อีกฝั่นตามแผ่นหลังของเจียงชีตลดอด จึงไม่ทันจะเอ่ำไว้ซ่าเอื้อกำลังพูดอะไร

ผ่านไปอีกสองวินาทีเขาถึงเหล่มองซ่าเอื้อย่างซ้ำไปจังหวะหนึ่ง "..."

"ที่นี่อยู่กันแค่สองคนหรือ" ซ่าเอื้อถามต่อ

ชูชี้อได้แต่ขานตอบอย่างไม่สบอารมณ์ "อืม"

เจียงชีพับแชนเสื้ออีกข้างให้เรียบร้อยพลาบเค่ยถาม "ดีมค่ะไร่หน"

"น้ำเปล่าก็พอครับ ขอบคุณ" ชูชี้อพยายามทำให้ตัวเองกับซ่าเอื้อคุ้มเมื่อคนเพื่อนบ้านปากติมากที่สุด

"มานั่งเถอะ" เจียงชีรินน้ำสองแก้วแล้วเดินไปวางบนโต๊ะกระจก ก่อนจะอ้อมไปก้มตัวหน้าโซฟารองที่นั่ง

ชูชี้อเข้ามายืนห้องแล้วก็แทบไม่สนใจสิ่งใดอย่างอื่น จนกระทั่งเวลาโน้น ถึงพบว่ามีเด็กคนหนึ่งซุกอยู่บนโซฟารัด้านนั้น

ดูแล้วอายุไม่ถึงสิบขวบ สวมเสื้อลำลองแขนยาวสีเทาอ่อน อริยาบดที่ขาดจนเป็นก้อนทำให้กระดูกสันหลังของเขานูนออกมาก ดูผอมกระหร่อง

เด็กน้อยซุกใบหน้ากับหมอนอิง แขนบังหน้าหาก มองไม่เห็นเครื่องหน้าเห็นแต่ร่องรอยสีดำๆที่ขึ้นให้พิรุษขาวผ่อง

"นั่นเจ้าตัวเล็กที่นอนขออยู่ตรงนี้คือ..." ซ่าเอื้ออย่างทั้งที่ชูชี้อครั้ง

ชูชี้อหันไปมองคนพูด "..."

ซ่าเอื้อมองตอบด้วยสีหน้าใสชื่อ

ชูชี้อกลัวเจียงชีมาได้ยิน จึงตีหน้าชี้ริมขับปากโดยไม่มีเสียง "ฉันต้องขอบใจนายที่ไม่ใช่คำว่าเจ้าเด็กบือดawayให้เหม"

ซ่าเอื้อหัวเราะ นัยน์ตาสีอ่อนเป็นประกายามหรีด

ເຈິ່ງຊື່ຄຸນເຕັກນ້ອຍທີ່ກຳລັງຂຶດຕົວຂຶ້ນນາ ປຣາກງວ່າເຕັກຄນນັ້ນກລັບຍິ່ງ
ຫຼຸກໜ້າລັງກັບໜອນອີງແລ້ວພຸດຂະໄວບາງຍ່າງເສີຍອູ້ອື້ນ

"ມີເຕີຍກີໄມ່ນອນ ດັນຂອບມານອນບັນໂຫຼາພາ ນາຍນີ້ນະ..." ເຈິ່ງຊື່ກີໄມ່ໄດ້
ດຶງດັນ ເພີຍແຕ່ຍມື້ອແຕະໜ້າພາກຂອງເຕັກນ້ອຍແລ້ວພື້ນພຳ "ໄມ່ສບາຍຫວູ່ເປົາ"

ເຕັກຄນນັ້ນສ່າຍໜ້າໄດຍ່ທີ່ໜ້າຍັງຫຼຸກອູ້ໃນທີ່ສຸດກັບພຸດຄຳໜຶ່ງຫັດໆ ວ່າ "ງ່າງ"
ເສີຍຍັງໄມ່ປັບປຸງ ເຈິ່ງຊື່ມີເພາະຕົວຂອງເຕັກ

"ເອາເຖອະ..." ເຈິ່ງຊື່ຫຍັດຕົວຕຽບດ້ວຍຄວາມອ່ອນໃຈ ກ່ອນໜັນໄປຄລື້ນີ້ໃຫ້
ຊື່ອັກບໍ່ເຂົ້ອ "ລູກໜ້າພົມເອງ ນອນແລ້ວໄມ່ຍອມລຸກ ຕ້ອງໃຫ້ພວກຄຸນເຫັນວ່າໄຮ
ຕລກາ ແລ້ວ"

ໜ້າເຂົ້ອມຍື້ນ ຕອບຍ່າງສບາຍອາຮມົນ "ໄມ່ເປັນໄຣຄວັບ ນ່າສນິຈິດີ"

ຊື່ຊົ່ວ "..."

ເຂົ້ານ່າຈະເປັນຄົນທີ່ກະອັກກະອ່ວນທີ່ສຸດໃນອພາວົດເມນຕໍ່ຫ້ອນນີ້ ເຈິ່ງຊື່ກັບ
ໜ້າເຂົ້ອສົນທານກັນຍ່າງຫຼຸກຄອ ແຕ່ລະຄໍາລົວກະຮະແກກໄສ່ໜ້າເຂົ້າ ລບລ້າງອາຮມົນ
ຄວາມຮູ້ສຶກທີ່ເຂົ້າໄດ້ເຈັດຄຸນຄຸນເຄຍອັນນ້ອຍນິດໃໝ່ມາຍາຍໝື້ນ ໄມ່ເຫຼືອແມ້ເບື້ອງຈາກ

ເຈິ່ງຊື່ໃນກາລວກກາສັນເໜີ້ອນເພິ່ນກລັບບ້ານໄໝ່ນານ ເຂົ້າເຫຼືອໃຫ້ຊື່ອັກບໍ່
ໜ້າເຂົ້ອນັ້ນບັນໂຫຼາພາກ່ອນເສັກຮູ່

"ເດີຍພົມຂອ້ໄປເຂົ້າຜໍາໜ້າໃຫ້ເຈົ້າຫຼູ້ນີ້ກ່ອນ"

ໜ້າເຂົ້ອໄມ່ມີທ່ານີ້ເຈັງໃຈແມ້ແຕ່ນ້ອຍ ເຂົ້າເລືອກນັ້ນຕຽບຈຸດທີ່ໄກລ້ກັບໂຫຼາພາ
ສອງທີ່ນັ້ນ

ເຈິ່ງຊື່ເດີນລາກຮອງເທົາແຕະເຂົ້າໄປໃນຫ້ອນນອນ ຊົ່ວ່ອມອອງແຜ່ນຫລັງອີກຝ່າຍ
ແວບໜຶ່ງ ກ່ອນໜັນໄປນອງໜ້າເຂົ້ອດ້ວຍນິຍົນຕາຈາຍແວວຕັກເຕືອນ

ແຕ່ຂອແຄມື່ຄນເວຣອ໌ຫົ່ວ່າງເລັກນັ້ນເຄາແຕ່ນອນຫລັບອຸດຸໄມ່ສັນໂລກອູ້ໜ້າງໆ
ຄຳເຕືອນຫຼຸກຍ່າງກຳລົວນເສື່ອມປະສິທິກາພ

ເປັນໄປຕາມຄາດ ໜ້າເຂົ້ອແຍ້ມຍື້ນີ້ມີນຍລື້ກື້ງ

ຊື່ຊົ່ວ "..."

ແຕ່ບ່ອກຕາມຕຽບ ໃນສສານກາຮົນຕຽບຫຼັກ ໄນວ່າເຈົ້າວຍຮ້າຍນີ້ຈະທຳອະໄລ
ຫວູ່ພຸດຂະໄວ ຊົ່ວ່ອກີໄມ່ຮູ້ສຶກຈຳຄຸນຫວູ່ອຸນເຈີຍວ

"นายดูดใจมาก" ช้าเอือหัวใจตามมองเขา "แฉมปังดูดื่นเต้านิดๆ แต่ไม่ผ่อนคลาย"
ต้องบอกว่าบางครั้งคนคนนี้ก็เขียนสติร่วงกับสตอร์ป่า สามารถอกกลิน
อารมณ์ความรู้สึกที่ละเอียดอ่อนที่สุดได้...

ดูซึ่อดีใจจริงๆ เพราะเขาได้เจอกับเจียงซีที่เรียกได้ว่าเป็นญาติเพียงคนเดียว
อีกครั้ง และเขาไม่ได้ผ่อนคลายจริง เพราะเขารู้ว่าทุกอย่างเป็นแค่เรื่องชั่วครั้ง
ชั่วคราว

"นายนี่เป็น... คนประหลาดจริงๆ" ฉู่ฉើอยิ่มเยาะแล้วนั่งลงข้างซ่าเอ้อ

ประธานสัมผัสไว้ต่อความรู้สึกขนาดนี้ ทว่าความรู้สึกเห็นอกเห็นใจ
คนอื่นกลับเย็นชาจนน่าตกใจ

เสียงพูดคุยกของทั้งสองไม่ดังนัก แต่เด็กน้อยที่ขดอยู่บนโซฟาลับขับเขยื้อน
เข้าเหลือบตาขึ้นจากหมอนอิง ย่นคิ้วมองพากษาด้วยสายตาหุ่นหิ่นแบบหนึ่ง
เวลาตากองเขาฉายแวงว่งงุนเหมือนยังตื่นไม่เต็มตา แววตาหนึ้นไม่เม่นมาดและ
ไม่อ่อนโยน

ไม่รู้ว่าเด่นประธานส่วนไหนของซ่าเอ้อผิดปกติถึงกวักนิ้วเรียกอีกฝ่าย
แล้วหยอกเสียงเบาพร้อมรอยยิ้ม

"สวัสดี หัวหน้าตัวน้อย"

ฉู่ฉើ "..."

เด็กน้อยที่ขดตัวอยู่บนโซฟายิ่งขมวดคิ้วมุ่น คล้ายรู้สึกว่าคนคนนี้เป็นพาก
ประธานกลับ ตาหรือปือหลับลงอย่างรวดเร็วแล้วซุกใบหน้าลงบนหมอนอิงอีกครั้ง

"ที่แท้หันสัญนอนที่ไรก็จะหาอะไรมาซุกหน้านี่เป็นมาตั้งแต่ตอนนี้เลย"
ซ่าเอ้อว่า

ฉู่ฉើอ้าปากจะสวนกลับแต่ก็นึกเรื่องหนึ่งขึ้นมาได้

ในความทรงจำของเขามา จำกัดใจได้ร่างๆ ว่าตอนนั้นมีเพื่อนบ้านสองคนที่เจียงซี
ปล่อยให้เข้ามาเพราภากลอนเดิจตลอดขั้ดข้อง

วันนั้นกำหนดเดิมของเจียงซีต้องไปประชุมวิจัยทางวิชาการนอกพื้นที่
ระยะเวลาน่าจะประมาณสามวัน

เขานอนอ่านหนังสือบนโซฟาแล้วอาการปวดศีรษะก็กำเริบกะทันหัน

แลระซี่เกียจกลับห้องนอน เพราะในบ้านไม่มีคนอยู่ จึงนอนหลับอยู่บนโซฟาไปเลย ปรากฏว่าตอนที่เข้าปวดจนสติเลื่อนรอง เจียงซึ่กกลับเข้ามาอีกครั้ง เนื่องจากลืมของ

เพราะอาการปวดศีรษะทำให้ความทรงจำของเขานิ่นนั้นค่อนข้างเลื่อนรองและไม่ประดิปะต่อ กัน จำได้แค่ว่าตอนที่เข้าลืมตาขึ้นอีกครั้ง เมื่อตนบนโซฟาระมีคนเพิ่มมาสองคน

เขาเห็น้ม่ำชัดด้วยช้ำว่าอีกฝ่ายรูปร่างหน้าตาอย่างไร อายุมากหรืออายุน้อย จำได้แค่ว่าคนคนนั้นพุดกับเขาว่า เรียกเขาว่าหัวหน้าหรืออะไรสักอย่าง

เขานึกว่าเหตุการณ์ภัยหลังคือผลจากการจำสับสนระหว่างความผิดกับความจริง เพราะไม่มีทางที่จะมีใครเรียกเด็กคนหนึ่งว่าหัวหน้า ดูจากตอนนี้... เพื่อนบ้านสองคนที่เขารู้จะมีความทรงจำอยู่บ้างก็คือซ่าเอื้อกับตัวเขากอง

แต่หากสิ่งที่เกิดขึ้นในเวลานี้คือเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในความทรงจำของเขาก็ต้องย่างนั้น...

"ฉันรู้แล้วว่าฉันต้องหาอะไร" ฉูซีอมองซ่าเอื้อ "ในแนบบกoma" ซ่าเอื้อเหยียดขยายวา คุณนั้นเปลี่ยนเป็นอธิบายถึงที่สบายนกว่าเดิม

ฉูซีอกดเสียงลงตัว "ข้อมูลวิจัยฉบับร่างชุดหนึ่ง"

ในความทรงจำของเขาว่า หลังจากเพื่อนบ้านสองคนนั้นไปแล้วก็เกิดเรื่องหนึ่งขึ้น... นั่นคือข้อมูลงานวิจัยสำคัญฉบับร่างชุดนั้นหายไป

"ฉบับร่างแบบไหน" ซ่าเอื้อกล่าวตามห้องรับแขกอย่างเปิดเผย "นายหมายถึงเอกสารฉบับร่างที่เก่าแก่ที่สุด หรือเอกสารขึ้นเมื่อยุค หรือแม้กระทั่งเอกสารขึ้นใหม่ๆ"

ถ้าเป็นสองประเภทแรกก็ยังพอยาได้ไม่ยาก แต่หากเป็นเอกสารขึ้นใหม่ๆ ก็มีปัญหาแล้ว

"ไม่รู้" ฉูซีตอบ

ซ่าเอื้อตึงสายตากลับมา หันหน้าไปมองเขาว่า "ที่รักนายกำลังล้อเล่นหรือไม่"

ฉูซีอกดเสียงลงตัว "นายคาดหวังให้เด็กอายุเก้าขวบคนหนึ่งจำรายละเอียด

ได้แค่ไหน ยิ่งไม่ต้องพูดถึงว่าข้อมูลวิจัยฉบับร่างนั้นยังเกี่ยวกับการวิจัยด้านอุตสาหกรรมอาชญาคิจ ให้ฉันรู้ได้เฉพาะ"

เข้าจำได้แค่ว่าหลังจากข้อมูลวิจัยฉบับร่างชุดนั้นหายไป เจียงซีหาอยู่นานมาก และถามรายละเอียดในช่วงหลายวันนั้นกับเขาอีกสองครั้ง หลังจากนั้นไม่รู้ว่าทางศูนย์วิจัยกองทัพเมืองกรุงແກ່ไขหรือเปลี่ยนไปดำเนินการลับๆ กระบวนการตามหาข้อมูลฉบับร่างชุดนั้นก็หยุดชะงักไป อย่างน้อยก็ประกาศกับภายนอกแบบนี้

"ฉันจำได้แค่ว่าข้อมูลฉบับร่างชุดนั้นอาจจะอยู่ในของเอกสารสีดำของไหนสักชอง..." ฉูชือกำลังจะพูดต่อ เจียงซีก็ออกมายากห้องนอน เพียงแต่ในมือว่า "เปล่าไม่ได้ถืออะไรมาด้วย"

เขากำลังจะพูดต่อ เจียงซีก็ออกมายากห้องนอน เพียงแต่ในมือ

"เข้า ตัวผมกลับมาแล้วก็จริง แต่สมองน่าจะยังอยู่ระหว่างทาง ผมเอาผ้าห่มผืนนั้นไปเก็บไว้ให้หนึ่งจำไม่ได้แล้ว"

ฉูชือตอบโดยอัดโน้มติด "ห้องนอนใหญ่ครับ"

ในความทรงจำของฉูชือ เจียงซีมักจะเป็นแบบนี้เสมอ

เจียงซีจะจำลำดับการจัดเก็บของเอกสารข้อมูลทุกชุดได้อย่างแม่นยำ สามารถไล่ไปตามไฟเมล์ได้กับลำดับตระกูลแล้วนึกได้ว่ารายงานการวิจัยชุดหนึ่งที่เขาทำเมื่อหลายปีก่อนหรือแม้กระทั่งหลายศิบปีก่อนถูกจัดเก็บอยู่ตรงไหน บางครั้งถึงขั้นจำได้ว่าวางด้วยมือข้างหน้าหรือมือขวา หรือวางตรงตำแหน่งไหน ของโต๊ะด้วยซ้ำ

แต่สำหรับของใช้ประจำวันในบ้านของอยู่ในตู้เสื้อผ้า ลิ้นชักในมักจะไม่รู้เรื่องว่าเดย นาทีก่อนเพิงจะใช้เสร็จ นาทีต่อมาเก็บหัวทั่วบ้าน ทุกครั้งในเวลาแบบนี้ก็ต้องให้ฉูชือเดินออกมายังที่ลະคำ บันหน้าอ่อนเยาว์ยืนชาสะกิดความจำของอีกฝ่าย

เจียงซีเองก็มีปฏิกรรมภาพอบสนใจกับการเตือนความจำลักษณะนี้ ต่อให้ฉูชือที่มั่งอยู่ในห้องรับแขกเป็นคนแปลกหน้าสำหรับเขาแล้วโพล่งออกมาว่า 'ห้องนอนใหญ่' เขายังยังบันเท้ายังไงไปทางห้องนอนอีกห้องโดยไม่พูดพูดพูดทำเพล

ປະຕູວິມຕສົງເສີຍງເລື່ອນເບາງ ໄນນານເສີຍງຂອງເຈິ່ງຊຶກດັ່ງລອຍອອກມາ
ໄມ້ມີເໝືອກັນ"

"ຫ້ອງໜັງສື່ອ" ອູ້ຂີ້ວິພລ່ງອອກມາອີກຄໍາ

ຮ່າງຂອງເຈິ່ງຊຶກກໍາວົວອອກຈາກຫ້ອງນອນໃຫຍ່ ກະວິກະວາດເດີນລາກ
ຮອງເທົາແຕ່ໄປທາງຫ້ອງໜັງສື່ອ ຈນກະທັງເດີນຝ່ານໜ້ອງຮັບແນກ ກຳລັງຈະເຂົ້າ
ປະຕູຫ້ອງໜັງສື່ອ ຈຸ່ງ ເຂົກນີ້ອີ້ງຮາວກັບເປີງວັດແລ້ວໜັນໄປມອງຜູ້ຂີ້ວິ

ອູ້ຂີ້ວິຈະຈັກກົກເນື່ອຮັບຮູ້ຖິ່ງເວວາຕາສົງສົຍຂອງອີກຝ່າຍ ເຂົພັດກົ້ວໜ້າເຈົ້າ
"ຂອໂທີ່ຂຽວ ທີ່ບ້ານກີເປັນແບບນີ້ປະຈຳ ພມ...ເລຍພູດຕິດປາກໄປແລ້ວ"

ສາຍຕາຂອງເຈິ່ງຊຶກອີ້ນອົງຜ່ານໜ້າເຂົ້າແໜ່ອເໝືອນົດຕ້ອງກວາໃຫ້ປວຍກາສົຜ່ອນຄລາຍລົງ
ເຂົາຈຶ່ງພູດລັ້ອເລີນ

"ດູ້ທ່າຄຸນກັບພມນີ້ພອາ ກັນແລຍ" ພູດຈບເຂົກດີນໃໝ່ຫ້ອງໜັງສື່ອໄປ

"...?" ອູ້ຂີ້ວິອັ້ນໄປຄຽ້ງໜຶ່ງແລ້ວວ່າ "ໄຄຣພອາ ກັບເຂົກນ"

ໜ້າເຂົ້າກາງຂາເຮີຍວາວອອກ ວາງຂ້ອຍຄອກລົບນັດໜາ ໃຫ້ນິ້ວໄປ້ທີ່ຕົວເອງ
ອຍ່າງຍ່ອນຄວາມນີ້

"ດ້າເຂົາໄມ້ມີອາການຕາເໜ່ລ່ ນັ້ນເຂົກນ່າຈະພູດກັບຈັນ"

ອູ້ຂີ້ວິ "..."

ທີ່ບ້ານກີເປັນແບບນີ້ປະຈຳ...

ດູ້ທ່າຄຸນກັບພມນີ້ພອາ ກັນແລຍ...

ເນື່ອຝຶ່ງທັງສອງປະໂຍດ ອຍ່າງໄວກູ້ສຶກທະແມ່ງໆ ຂັດເຈນແຈ່ນແຈ້ງວ່າເຂົາໃຈຜິດ
ກັນໄປໜູນໆ

ດ້າເປັນຄົນນີ້ລົ້ອລັນແບບນີ້ ຕອໄທເປີມຮູ້ອົງເຂົາໃຈຜິດ ອູ້ຂີ້ວິກໍຈະເສີຍເວລາ
ອົບັາຍ ແຕ່ຄົນຕຽນໜ້າເປັນພ່ອບຸນູດຮ່ວມຂອງເຂົາ ແນ້ນີ້ຈະເປັນສຕານກາຮົນເຊພະ
ທີ່ເກີດຈາກກາລວກກາສທັບໜ້ອນກັນ ອູ້ຂີ້ວິໄມ້ອຍາກໃຫ້ເຈິ່ງຊຶກດັ່ງຄວາມເຂົາໃຈທີ່
ໄມ້ເປັນຄວາມຈິງ

ໃນວິນາທີເດີຍກັນນັ້ນໜ້າເຂົ້ອກົກໍຈ່ານຄວາມຄິດຂອງອີກຝ່າຍໄດ້ ເຂົພາຍມີອົດ້ວ່າ
ວ່າ "ຫັ້ວໜ້າ ນາຍອູ້ມີວ່າເລີນວ່າເຮົາເຂົ້າບ້ານມາດ້ວຍເຫຼຸຜລອະໄວ"

ເໜັດຜລອະໄວລ່ວ

'พากเราอาศัยอยู่ชั้นบน กลอนดิจิตอลขัดข้องเลยเข้าบ้านไม่ได้ ขอเข้ามาอยู่ในนี่สักครู่ได้ไหม...'

ฉันนึกย้อนได้แล้วก็คลึงหัวคิว...

พึ่งจากมุมของบุคคลที่สาม สถานะ 'พากอยู่ด้วยกัน' มักทำให้คนนึงถึงความสัมพันธ์สองอย่าง หนึ่งคือคู่ครอง สองคือผู้เช่าร่วม แต่ฉันเชื่อตันพุดว่า 'ที่บ้าน ก็เป็นแบบนี้ประจำ' ทิ้งท้ายด้วย 'ไม่จำเป็นคำว่า 'ที่บ้าน' หรือความหมายแห่งในประโยคที่เผยแพร่ก้าวล้านชานให้คิดไปในทางความสัมพันธ์ที่สนใจเช่นมากกว่า

ไม่แปลกดที่เจียงซีจะล้อเล่นอย่างนั้น

คราวนี้ต่อให้มีปากก์แก้ต่างไม่เขินแล้ว ถ้าพากเขาอยากรู้ที่นี่ต่อ ก็ต้องไม่ทำให้เจียงซีเกิดความเคลื่อนแคลลงลงสัญ ยิ่งพูดมากก็จะยิ่งเผยแพร่ หลักการนี้ ถูกต้องเสมอ

พลันสีหน้าของฉันซื้อกดูบรรยายไม่ถูกเลยที่เดียว

"เจอแล้ว ออยในชั้นทางนี้จิงด้วย" เจียงซีตอบผ้าห่มสีน้ำเงินผืนหนึ่งออกมากางคลื่ยมให้ฉันรือ

เขากางผ้าห่มออก ห่นคลุนจูชื่อน้อยที่ซุกอยู่ในโซนโซนไฟนั่งอย่างดี ไม่รู้ว่า เพราะกลัวเด็กน้อยหลับสนิทแล้วจะถีบผ้าห่มด้วยหรือเปล่า จึงสดดชาญผ้าห่มเข้าไปอีกรอบ มวนตั้งแต่เท้าจรดคอ

ฉันน้อยเพียงช้อนตาขึ้นมองเขาวาบนหนึ่ง ขับริมฝีปากสองครั้งคล้ายพึ่งพำกงหลับกงตื่น ก่อนจะซุกใบหน้ากับหมอนอิงแล้วทำตัวเป็นหนองใหม่อย่างร่างร่าง

หัวหน้าฉันที่นั่งอยู่อีกทาง..."

นิสัยของเจียงซีคงไม่ได้จริงจังอะไรขนาดนั้น เขาย่อตัวฉันน้อยแล้ว ก็ลูกขึ้น เคามีอ้อเท้าเรวแล้วยืนชมผลงานตัวเอง ก่อนหลุดเข้าเสียงหนึ่งอย่างอดไม่อยู่

ฉันรือเบนสายตาด้วยสีหน้าสดเชิง แล้วก็เห็นเข้าห้องหัวรวมของมาด้วย

"..."

แม้แต่กากลօວກაცბაშლაბთაბზონგიიანიმეიციცეტცივითიპეთისიდეალა
เจრენციეგალაკუკაცათავეოგისელავაიპ დანენჯამათითავეზაინ
გეორგინიშვილისელავაიკ

หรือถ้ามีแค่พากษาฟอลูกกิสแล้วไป ดันถูกซ่าเอ้อเห็นเข้าอีก...

ชั่วขณะนั้นในหัวของหัวหน้าอยู่คิดแต่ว่าเข้าข่ายหน้าถึงถินตัวเองแล้ว
จนไม่มาทันสังเกตถึงบรรยายการสอนครอบครัวลักษณะนี้ว่ามีความสนใจใกล้ชิด
ที่ต่างจากไป ซึ่งซ่าเอ้อที่เป็นคนอกอยู่ด้วยกลับไม่ได้อีกด้วยเท่าไหร่

เจริญชีรินน้ำให้ตัวเองด้วยแก้วหนึ่ง แล้วนั่งลงบนโซฟาเดี่ยว เข้าจินน้ำ
หนึ่งอีกแล้วพูดกับถู๊ซื้อและซ่าเอ้อ

"พากคุณพักอยู่ที่ชั้นหลังสิบสามหรือครับ เมื่อก่อนเหมือนไม่เจอพากคุณ
เท่าไหร"

หลายปีดีดักถู๊ซื้อฝีมือปรือฝีมือของการโกหกหน้าตายจนบรรลุแล้ว ทว่า
เมื่อคนที่นั่งอยู่ตรงหน้าเป็นเจริญชีสถานการณ์ต่างจากไป

เงินแต่เวลาอาการปวดศีรษะกำเริบแล้วแสร้งทำเป็นง่วง เข้าไม่เคยโ哥หก
อะไรกับเจริญชีเลย

ถู๊ซื้อหยิบแก้วน้ำตรงหน้าขึ้น แต่กลับไม่ได้ดื่ม แค่ถือไว้ในมือแล้ว
หมุนซ้าย "พากเราค่อนข้างงานยุ่ง น้อยมากที่จะกลับเวลาปกติ"

เจริญชี 'อ้อ' เสียงหนึ่ง สายตาของเข้าไปตกที่แก้วน้ำของถู๊ซื้อแล้ว
มองผ่านนิ้วเรียวของอีกฝ่าย

"แต่ไม่เคยเจอกิโน่แล้ว ผมเองกิโน่ได้กลับตามเวลาประจำ"

ลำพังคำพูดนี้พังแลวยากจะรู้ว่าเข้าซื้อเหตุผลของถู๊ซื้อหรือไม่ เคลื่ือบแคลง
กับการประภูตัวของพากเขาสองคนหรือไม่

ว่ากันจริงจังแล้ว ถ้าเปลี่ยนเป็นถู๊ซื้อเอง ไม่ว่าจะสงสัยตัวตนของอีกฝ่าย
หรือไม่ เขาก็เลือกที่จะเปิดประตู เพราการจับตาดูพฤติกรรมของอีกฝ่ายในที่แจ้ง
ย่อมป้องกันได้่ายกวาปล่อยให้อีกฝ่ายอยู่ในที่ลับ

ขณะนี้เข้าจึงสมัพสได้ร่างๆ ว่าเจริญชีอาจมีความคิดแบบเดียวกัน หยังเชิง
ตามตัวตนของพากเข้าสองคนก่อน ถ้ามีปัญหาจริงค่อยเฉือนที่เดียว

แต่พอนีกถึงจุดนี้เขาก็รู้สึกจนใจบัพติบุญรวมของตัวเอง
ชูชือเลือกที่จะลองเชิงแบบนี้ เพราะช่วงเวลาครึ่งหนึ่งของเข้าต้องคลอกคลี
กับภัยนตรายสารพัด มีความมั่นใจเรื่องทักษะฝีมือ แค่คนสองคนไม่จำเป็นต้อง
พะวง

แต่เจียงชีไม่เหมือนกัน เท่าที่ชูชือรู้ สมัยหนุ่มๆ อีกฝ่ายเคยอยู่หน่วย
ยกการทุ่นยนต์รบ เคยผ่านสงคราม เคยผ่านสนามรบทมาแล้ว ทักษะด้านการรบ
น่าจะพอตัว แต่นับตั้งแต่เขาเปลี่ยนสายเข้าศูนย์วิจัยก็ไม่ได้แบ่งเวลาฝีกร่างกาย
กับทักษะการต่อสู้เท่าไหร่แล้ว หนึ่งต่อสองใช่ว่าจะมีโอกาสชนะแน่ๆ เสมอไป

ความมั่นใจมันพองติดขึ้นใน ถึงปล่อยให้คนแบลกหน้าวัยอกรวด
สองคนเข้าบ้านได้...

ชูชือคิดไม่ตกรنجิฯ

"ทำงานไม่ตรงเวลาปกติ กินข้าวกຳฟากห้องข้างนอกทั้งนั้น คนวัยพากคุณ
สิบคนมีแปดคนเป็นโรคกระเพาะ" เจียงชีก็แสดงท่าที่เหมือนเพื่อนบ้านทัวร์ไป
คุยเรื่องที่คุณแบลกหน้าเจอกันมักจะคุย ไม่ลำเส้น แต่ล้วงข้อมูลเล็กๆ จำนวนหนึ่ง
ได้จากบทสนทนาก

"อืม กินง่ายๆ แผลที่ทำงาน" ชูชือยังคงเลือกคำตอบที่ปกติที่สุด "ไม่ได้
ขยายความมากนัก"

ตอนที่เข้าใช้ชีวิตกับเจียงชี ทั้งสองคนนั้นคนละวัย อายุต่างกันมาก
ไม่เคยพูดคุยกันในฐานะคนรุ่นราวรุ่น ความตื่นเต้นมีมาก่อน เขาเองก็ไม่เคยเห็น
เจียงชีสนใจกับคนแบลกหน้าแบบนี้ ทันใดนั้นก็รู้สึกถึงความ...แบลกใหม่

ต่อให้เรื่องที่คุยจะไร้สาระ เขายังลับไม่รู้สึกเบื่อหรือรำคาญเลย

แต่หลังจากเข้าตอบแล้ว เจียงชีก็พูดเชิงล้อเล่นอีกประโยค

"จันพากคุณก็ไม่ค่อยได้เจอกันแม้กระทั้งเวลา กินข้าวنفس"

"พากเรา?" ชูชือซงจัก

หนึ่งวินาทีหลังจากนั้นเขาก็เพิ่งรู้สึกตัวว่าเจียงชีกำลังให้ผลตามไปใน
ทางที่เข้าใจดีบางอย่าง

แต่จุดประสงค์ของเขาก็คือลดความสัมยของเจียงชีให้เหลือน้อยที่สุด

"ໄມ້ໃຊ້ໂຄວ່າຈະແກ້ຄວາມເຂົ້າໃຈພິດຍ່າງໄວ ດ້ວຍເຫດນີ້ຫວ່ານໍາຄູ່ຈຶ່ງຊັ້ນໜ້າຫັນກຳປັດເສີຍແລ້ວເປົ້າເປົ້າສີ້ຫ້າມາພຸດຍ່າງຂັ້ນຕາມນ້ຳ

"ເຈອກັນນໍ້ອຍກີ່ໄໝທໍາໃໝ່ປັບປຸງຫາອະໄວຮອກຄວັບ"

ພູດຈົບເຂົາກີ່ໄດ້ຢືນໜໍ້າເຂົ້າທີ່ອູ່ໜ້າ ອ້າວເວາທີ່ທີ່ນີ້ແລ້ວເຂົ້າເສີຍທຸ່ມ "ອົມ" ຄື້ອໄດ້ວ່າໄໝທໍາຄວາມຮ່ວມມື້ອແລ້ວ

"ັນກີ່ດື່ນ" ແວດາຂອງເຈິ່ງຊື້ໄຫວ່ວນ ກ່ອນຈະຫຼຸບຕາລົງດື່ມນ້ຳໄປທີ່ນີ້ອີກແລ້ວພູດດ້ວຍຮອຍຍື່ມ "ດູອອກວ່າພວກຄຸນຮັກກັນດີ"

ຈູ້ຊື້ອ່ "..."

ຕ້າອີກຝ່າຍໄມ້ໃຊ້ເຈິ່ງຊື້ ເຂົານໍ້າຈະກະຮະໜາກຄອເສື້ອຂອງອີກຝ່າຍໄປຕຽວຈ່າຍຕາທີ່ໂຈງພຍາບາລແລ້ວ

ອີກທັງເຂົາເຫື່ອວ່າເວລານີ້ຈໍາເຂົ້າເຄົ້າກຳລັງເມື່ອຍໜັນໃນໄຈໄມ້ນໍ້ອຍໄປກວ່າເຂົາແນ່...

ຕ້ອງນອງດ້ວຍສາຍຕາແບບໄຫນຄື່ນໄດ້ຜລສຸປ່ວ່າ 'ຮັກກັນດີ'

ຕາຕົ້ວເຮົອະ

ຂຶ້ນຍັງຄຸນຫັວໜ້ານີ້ດ້ວຍອີກ ເຂົາກີ່ໄມ້ກໍລ້າຮັບປະກັນແລ້ວວ່າດ້ວຍເອງຈະບັນໜ້າເປັນອຮມໜາດີຕໍ່ອີປີໄດ້

ຈູ້ຊື້ອ່ກຳລັງຄຸນຄືດວ່າຈະຕາມຫາໜ້ອນມູລວິຈັບບັນລ່າງຫຼຸດນັ້ນຍ່າງໄວ ຈູ່ງ
ເຄື່ອງສື່ອສາວໃນກະເປົາກີ່ສິ້ນ ເຂົາດັ່ງອອກມາດູກີ່ເຫັນດັ່ງສົ່ງຂໍ້ຄວາມໃໝ່ມ່າ...

'ຫວ່ານໍາກຸມ 'ວັດຖຸລອຍ' ທີ່ລ້ອມແລ້ວດ້ວມາມອງາ ອູ່ແກວເສຍເສື້່ວດາເຄຣະໜໍ
ຈູ່ງ ກົດຈາກໃໝ່ດ້ວຍຫຼຸດນິ່ງ ພມສົງສ້ວ່າຈະມີກາຣເຄລື່ອນໄວ່ ຄຸນກັບຄຸນຍ່າງ
ໄປສໍາວັດເປັນໄວ່ບ້າງ

ອີກຍ່າງຫລັງຈາກຄູກັ້ນພົ່ນເຈຣທັກທາຍບறວຸງຮອບທີ່ສອງ ໃນທີ່ສຸດຜມກັບ
ຄາຣລອສ ເບລກກີ້ຄູຍກັນດ້ວຍພາຫາຄນໄດ້ເສີຍທີ່ ກຳລັງພົມນາໄປໃນທາງທີ່ນ່າຍິນດີ
ແລ້ວລະ

ອີກເຈື່ອງຈອໂຍໂລແກຣມຂອງຄຸນເປີດອູ່ຫົວ້ວເປົ່າ ເຕີ່ວັນພົມຫີ່ກ່ຽວມີໂຄດ
ກາຣເຄລື່ອນໄໝວ່າສຸດຂອງກຸມ 'ວັດຖຸລອຍ' ເປົ່າໃໝ່

วันที่ที่เห็นข้อความนี้หัวใจของฉันซึ้งกระตุก_group

เมื่อครู่ความสนใจส่วนใหญ่ไปอยู่กับเรื่องที่ได้เจอกับเจียงชีอีกครั้ง จนทำให้เขากีบคืบไปกว่ารอบๆ ยังมีนักมิ่งกลุ่มนึงที่รอตักแต่งจับจั่นอยู่ข้างหลัง* ด้วย

สนามพัลังงานที่แปรปรวนขณะนี้เริ่มงงบลงแล้ว ม่านกีดขวางสุดท้ายที่กีดขวางไม่ให้พากมันเข้าสู่เขตอพาร์ตเมนต์ก็หายไปแล้ว พากมันมุ่งตรงมาที่นี่ได้ทุกเมื่อ

เดิมที่จูซือเห็นที่นี่ปราภูเขียวีอีคัรัง เพียงแค่คิดว่าเวลาຍ้อนกลับไปก่อนที่เข้าตอพาร์ตเมนต์จะถูกวิถือตอนตอนนั้นเจียงชีตายแล้ว สวนเขาไม่ได้อาศัยอยู่ที่นี่แล้ว อพาร์ตเมนต์ห้องนี้เป็นแค่บ้านพักว่างหนึ่งห้องในรายชื่อของกองทัพเท่านั้น

ถ้าอย่างนั้นเขาแค่ค้นหาวัตถุเป้าหมายแล้วค่อยหลบเลี่ยงนกชนมัน พากนั้น ต้องใช้วิธีการรุนแรงหรือไม่ สถานการณ์อันตรายใหม่ เขายังไงได้ใส่ใจนัก

แต่เขาคิดไม่ถึงว่าเวลาของที่นี่จะย้อนกลับไปถึงช่วงที่เขากับเจียงชี ยังอยู่ด้วยกัน ถ้าอย่างนั้นเรื่องแรกที่เข้าต้องพิจารณา ก็ไม่ใช่เรื่องที่ว่าจะค้นหาวัตถุเป้าหมายเจอด้วยสายตา หรือไม่แล้ว แต่เป็นจะให้คนในบ้านนี้ถูกนกชนมันพากนั้นพิงเลี้ยงอย่างไรเหตุผลไม่ได้

เขากำบล่อยให้คนที่ไม่รู้หัวนอนปลายเท้าพกนั้นทำให้เจียงชีเดือดร้อนไม่ได้

ต่อให้ในความทรงจำของเขานอกจากเอกสารไวจัยสำคัญหายไปชุดหนึ่ง เจียงชีก็ไม่ประสบกับปัญหาอื่น แต่ในเมื่อเขากับซ่าเอ็กลับมาที่นี่ ณ เวลานี้ แล้วเข้ามายังในเหตุการณ์ด้วยความบังเอิญ ทุกอย่างหลังจากนี้จะดำเนินไปตามวงจรเดิมหรือไม่ จะเกิดความคลาดเคลื่อนหรือเกิดความเปลี่ยนแปลงมากน้อยแค่ไหนก็พูดได้ยากแล้ว

* นกชนมันกลุ่มนึงที่รอตักแต่งจับจั่นอยู่ข้างหลัง มาจากสำนวน ตักแต่งจับจั่น นกชนมันอยู่ด้านหลัง เปรียบถึงสถานการณ์ที่มีฝ่ายหนึ่งรอแย่งชิงผลประโยชน์จากฝ่ายหนึ่งที่กำลังจะทำการโดยมองแต่ประโยชน์ของหน้า ไม่ได้คำนึงถึงอันตรายที่อาจซุ่มซ่อนอยู่ข้างหลัง

ເຂົາໄມ້ອ່ຍາກໃຫ້ຄວບຄວາພີ່ຍິ່ງທີ່ເດີຍວ່ອງເຂົາເຈືອປັນຫາຢູ່ຍາກ

"ຕອນພວກເຮົາເຂົາມາ ແມ່ນຄຸນກີ່ເພີ່ງລັບມາໃຫ້ແນວ" ຫຼື້ອື່ອຈ່ານຂໍ້ຄວາມ
ຈບດໍາຍສື່หน້າເຮືອບນິ່ງ ອື່ອເຄື່ອງສື່ອສາຮແລ້ວເຂົ້າຍຄາມເໝື່ອນຫວັນຄຸຍເຮືອງ
ສັ່ພເພີ່ງ

ເຂົາດ້ອງຫາທາງໃຫ້ເຈີ່ງຫຼືອກໄປຈາກທີ່ນີ້

ເຈີ່ງຫືນິ່ງຈັນກ່ອນດອບ "ອ້ອ" ພລາງຄລົງທ່ວາງຄົ້ວ "ຕອນແຮງຈະອອກໄປປະຊຸມ
ປາກງວ່າກລາງທາງນີ້ໄດ້ວ່າໄມ້ໄດ້ເຂົ້າຂໍ້ມູນລົບບໍ່ຮ່າງຮະຍະແຮກໄປດ້ວຍ ເລຍ້ອນ
ກລັບມາເຂົາ"

ຂໍ້ມູນລົບບໍ່ຮ່າງຮະຍະແຮກ

ຫຼື້ອື້ອຈັບປະເທດສຳຄັງໄດ້ຢ່າງຮວດເຮົາ

ຄວາມກວດຈຳຂອງຄົນນັ້ນທ່າງໄຮ້ຫຼາດ ບາງຄັ້ງຮາຍລະເຄີດເຖິງຈາວບາງຄ່າງ
ຄູກກາລເວລາທີ່ຍາວນາກລົບທັບໄປແລ້ວ ແນ້ມແຕ່ຕົວເອງກີ່ໄມ້ໄດ້ແລ້ວວ່າລື່ມໄປໜ້ອຍັ້ງ
ແຕ່ເນື່ອປຸນປັບໄດ້ຍືນດີຢີເວີຣຶດຫຼື້ອເຫດຸກຮົມບາງຍ່າງ ຮາຍລະເຄີດທີ່ຄູກກລົບທັບ
ສ່ວນນັ້ນກີ່ຜູ້ຂຶ້ນມາທັນທີ

ໃນທີ່ສຸດຫຼື້ອກນີ້ໄດ້ແລ້ວວ່າຕອນນັ້ນເຈີ່ງຫີ່ຍື້ອນກລັບມາກລາງຄັນເພື່ອກລັບ
ມາເຂົ້າຂໍ້ມູນລົງຈັນບໍ່ຮ່າງຫຼຸດນັ້ນ ພາຍຫັ້ງແລ້ງເໝື່ອນພບວ່າຂໍ້ມູນລູກສລັບໄປ

ເຮືອງຂອງທີ່ຄູກໃມຍ້ຫຼື້ອ້ວ່າໄລະເຄີດນັກ ເພວະເຈີ່ງຫີ່ໄມ້ທາງບອກເຮືອງທີ່
ເກີ່ຂ້ອງກັບຄວາມລັບຂອງທາງກອງທັພກັບເຕັກຄາມເກົ່າຂວາງຈ່າຍາ ຕ້ອງໄຫ້ເປັນລູກຫຍາ
ຂອງຕົວເອງກີ່ຕາມ

ຫຼື້ອື້ອເຈົ້າຈຸດເປີດຜົນຈາກຄຳພຸດຂອງອີກຝ່າຍແລ້ວ ຈຶ່ງໃໝ່ລາຍການໄປທັນທີ "ຈັ້ນ
ຄຸນກີ່ຕ້ອງອອກໄປປະຊຸມໄປໃຫ້ເຫຼວ ຂອບໃຫ້ດ້ວຍຄວັບ ພວກເຮົາມາຮັບກວນເວລາແລ້ວ"
ວິດ...ວິດ...

ເຄື່ອງສື່ອສາຮສັ້ນຕິດກັນສອງຄັ້ງ ຫຼື້ອື້ອເປີດໜ້າຈົດແລ້ວກວດຕາດູຮອບໜຶ່ງ
ກີ່ເໜີນດັ່ງສັ່ງຂໍ້ຄວາມມາອີກຫຼື້ອື້ອ...

'ຫວັນນັ້າ! ກລຸ່ມວັດຖຸລອຍພວກນັ້ນຂັບແລ້ວ! ຕອງໄປທາງພວກຄຸນ ແລ້ວເຮົາ
ພອສນຄວາມເລີຍດ້ວຍ! ຄຸນກັບຄຸນຫຍາງສໍາວັດເສົ້ວງແລ້ວຫຼື້ອື້ອ ດ້ວຍກວດຕາດູຮອບໜຶ່ງ

'ใหม่ครับ'

ชูชี้อปังคงไม่แสดงอาการบ่นสีหน้า แต่นิวที่จับเครื่องสื่อสารกลับกุมแน่นทิหนึ่ง

ข้อความที่ถังส่งมาแค่สั้นไปเสียงเดียว เสียงสั้นอีกเสียงนั้นมาจากเครื่องสื่อสารของเจียงซี

ชูชี้ตอบกลับข้อความของถัง หางตาก็จับตาดูการเคลื่อนไหวของเจียงซีไปด้วย

'เจรจา กับ คาร์ล อส เบลก ตามพากเขาว่าอย่างเปลี่ยนจากเชลยมาเป็นพาร์ตเนอร์ใหม่ เตรียมหนังสือสัญญาไว้ด้วย คนที่ยินยอมให้ลงชื่อแล้วปล่อยตัวเป็นอิสระ ส่วนที่ไม่ยอมก็ใส่ตัววนไฟฟ้าไว้เป็น震慑ยังสำรอง'

เขาพิมพ์ข้อความอย่างรวดเร็วแล้วส่งออกไป แทบจะชั่วพริบตา ก็ได้รับข้อความตอบกลับจากถัง...

'หัวหน้า เข้าบอกรวบกิจกรรมที่เมืองชายแดน กดชี้ชี้มเหงคนอื่น'

ชูชี้ตอบโดยดายไม่กะพริบ...

'มีสองทางเลือก ให้เลือกแค่หนึ่งทาง มีมนุษยธรรมสุดๆ แล้ว'

ต่อหน้าเจียงซีเขามิ่งสะทวักที่จะเปิดจอไฮโลแกรมที่หนึบอยู่ตั้งช้ายแขวนเสื้อ แต่ดูจากข้อความก่อนหน้านี้ของถัง วัดถูลอยที่อยู่รอบเศษเดี้ยวดาวเคราะห์มีจำนวนไม่น้อย ลำพังเขากับชาเอ้อรวมถึงทีมหน่วยฝึกห้าคน ประจำฐานกันขึ้นมาอยู่เฝ้าระวังเบรียบ มองจากเวลาแล้ววิธีการเดียวที่ทำได้ ก็คือดึงผู้พเนจรกลุ่มนั้นมาเป็นพวก

วิธีการเอาชีวิตรอดของผู้พเนจรกำหนดให้พวกเข้าเป็นกลุ่มคนที่ร่วมงานด้วยกัน ขอเพียงเล็งหาสิ่งที่พวกเขานิจมาเป็นเบี้ยต่อรอง

สิ่งที่ผู้พเนจรส่วนใหญ่ต้องการจากทรัพยากรในชีวิตประจำวันที่อยู่ในสมบูรณ์คือความอุดมสมบูรณ์ก็คืออาหารและน้ำ สองสิ่งนี้เกี่ยวพันถึงว่าพวกเขากำจัดไว้ชีวิตในโอกาสได้ดีหรือไม่ จะนั้นจึงไม่มีวันเป็นของล้ำสมัย แต่ด้วยสถานการณ์ในขณะนี้ ทรัพยากรในชีวิตประจำวันกับความต้องการของพวกชุมชนเชื้อเรืองก็เป็นปัญหาอย่างไม่ต้องคาดหวังว่าเอกสารเจรจาได้

เพราะฉะนั้นพวกเขารู้ดีว่าต้องหาเบี้ยต่อรองอื่น

ดูเชื้อจึงตอบกลับไป

'นายบอคคาร์ล็อก เบลก เก้าหมายที่เราต้องมีกันมีไปครึ่งหนึ่งที่จะเป็นนครซีลเวอร์'

หลังจากนั้นครู่หนึ่งข้อความของถังก๊อกส่องสว่าง

'หัวหน้า เข้าบอกรว่าตกลง'

ดูเชื้อจึงตอบกลับไป

'ติดต่อเลอ แบนกับหลิว ในศูนย์หลบภัยมีيانบินทารอุกเฉิน ให้พวกเข้าไปบ้านให้ครบจำนวนที่ใช่'

ขณะที่เขากับถังสื่อสารกัน เจียงซีชิงนั่งอยู่ที่โซฟาก์หลับตาลงอ่านข้อความจากนั้นก็ขับพิมพ์เครื่องสื่อสารไม่เกี่ยวกับเมืองนี้ก่อนจะตอบกลับเพียงสั้นๆ

เมื่อนานมาแล้วเขาเคยเป็นแบบนี้ ไม่ว่าจะเป็นรับสายสื่อสารหรือตอบข้อความก็จะมีเพียงถ้อยคำไม่กี่คำไม่เคยพูดอะไรให้มากความ ต่างจากเวลาสนทนาระยะไกลอย่างสิ้นเชิง

มิหนำซ้ำเรื่องที่จะทำให้เข้าอ่านแล้วตอบกลับด้วยส่วนมากก็เป็นธุระเรื่องงานทั้งนั้น

เจียงชีตอบกลับแล้วก็เก็บเครื่องสื่อสาร ก่อนเงยหน้าขึ้นกล่าวขอโทษ "เจ้าน้ำที่ประชุมเริ่มมาแล้ว ผมน่าจะอยู่จนนิติฯ ซ้อมแบบฯ พลังงานจนเสร็จไม่ได้" เขามองนาฬิกาในห้องรับแขก กล่าวอย่างติดจะอ่อนใจเล็กน้อย "ประสิทธิภาพของพวกเข่าต่ำกว่าที่ผมคิดไว้เมื่อนี้อย"

ได้ยินอีกฝ่ายพูดเช่นนี้ ชูชือกลับลงใจไปเปละหนึ่ง

เข้าเอยปากແທบจะทันที่ "พวกเรารบกวนนานแล้ว ทางนิติฯ ประสิทธิภาพแย่แค่ไหน แบบฯ พลังงานตัวเดียวก็ไม่น่าจะถึงกับต้องซ้อมหลายชั่วโมง พวกเราค่อยหาที่รอที่เงินแล้วกันครับ"

เจียงชีหัวเราะ อันที่จริงเขาภูปลักษณ์อ่อนร้ายมาก ไม่เห็นร่องรอยของกาลเวลาบนใบหน้า เขายังคงลางานนี้อยู่มากกว่าชูชือที่อยู่ในวัยหนุ่ม ตอนนี้เกือบสามสิบปี แต่หากมองจากภูปลักษณ์ภายนอก บอกว่ามากกว่าสิบปี ก็มีคนเชื่อ

แต่กิริยารวมถึงน้ำเสียงการพูดจาของเขายังไม่ด้วยกลิ่นอายของผู้อาวุโส แม้กระแท动能รับรู้ถึงความเย้มและรวดากรยังเจือกลิ่นอายนั้น

กับชูชือน้อยที่ง่วงชีมเป็นเช่นนั้น กับชูชือเออร์ชันผู้ใหญ่ก็เป็นเช่นนั้น กับช่าเอ้อ หมาย...

เอกสาระ ช่าเอ้อ หมายเป็นข้อยกเว้น

ต่อให้เวลาไม่บุคคลอันตรายคนนี้จะนั่งเงียบชิ่มไว้ก็ง่าย ก็ยากจะทำให้คนรู้สึกว่าเข่าเป็นผู้ใหญ่อะไร

ชูชือขยายตัวลูกจากโซฟาในห้องรับแขก ช่าเอ้อกลับหัวกว่าจังหวะหนึ่ง เขายกแก้วน้ำที่วางอยู่บนโต๊ะกระจากนานสองนานขึ้นดื่ม ก่อนจะวางแก้วลงแล้วลูกขี้นอย่างไม่รีบร้อน ส่งยิ่มให้ชูชือ

"គុណแห่งนิตินอยๆ จริงด้วย"

"ทำอย่างกับนายพูดเยอะอย่างนั้นละ" ชูชือยืนกับกลับประโภคหนึ่ง

"ที่รัก น้ำรินໄວ่ให้ดื่ม ไม่ได้เคาริไว้ถือเล่นนั้นซม" ช่าเอ้อบุ้ยคงไปทางแก้ว

ທີ່ອີກຝ່າຍໜຸນອຸ່ນໃນມື້ອັນານສອງນານ

ຈູ້ຂຶ້ອງລຸບດາມອງແກ້ວນໍາໃນມື້ອັດວເອງສັບກັບມອງແກ້ວທີ່ໜ້າເຂົ້ອດື່ມ ພັນ
ຄວາມຄິດහີ່ນົກຝຸດຂຶ້ນໃນໃຈ ຈ່າແລ້ວກີ່ແຮງນ້າກະດກໄປສອງອີກ ຂະນະກລືນໍາ
ລົງຄອງທາງຕາກີ່ຈໍາເລືອນມອງໄປເອົາທາງ...ເຈິ່ງສື່ກຳລັງຂຍັບເທົ່າໄປທາງທີ່ອັນນັ້ນ
ຄາດວ່າຄົງໄປໜີບຂ້ອມລົງຈິບນັບວ່າງທີ່ລື່ມທີ່ໄວ້

ເຂົາມກອງເຄລື່ອນໃໝ່ຂອງເຈິ່ງສື່ພົລາງກົມຕົວໜີບແກ້ວນໍາຂອງໜ້າເຂົ້ອດ້ວຍ
ເນື່ອແຕະຂອບແກ້ວກີ່ຮູ້ສຶກວ່າມຸນປາກຂອງຕົວເອງຄຸກລູບອ່າງໄມ່ແນກໄມ່ເປົາໄປທີ່ໜຶ່ງ
ສົ່ນຜົສແໜ່ງພາກເຈື້ອຄວາມຍາບກວ້ານນີ້

ນີ້ຂອງຈູ້ຂໍອກຮະຕຸກ ເກືອບທຳແກ້ວລ່ນລົງພິນ

ເຂົາເປັນສາຍຕາມອງໄປກີ່ເຫັນໜ້າເຂົ້ອເຂົາມື້ອັດວະກະເປົາຂ້າງໜຶ່ງ ສ່ວນ
ອີກຂ້າງຍົກດ້ານ ນິ້ນໂປ່ງຂຍັບຄູ່ຕ່ຽງໜ້າເຈົາ ທ້າຍໜຸ້ນເຄີ່ງໜ້າເຄື່ອງຂຶ້ນ

"ໃຈໄມ່ອຸ່ນກັບເນື້ອກັບຕົວ ນໍ້າເລັກອອກມາແລ້ວ"

ພຸດມ້ວ່າຫຼື

ຈູ້ຂຶ້ອຍກມື້ອຸ່ນມຸນປາກທີ່ໜຶ່ງ

"ອັນຕົດໃຫ້ເຮືອບຮ້ອຍແລ້ວ" ປ້າເຂົ້ອບອກພົລາງແບມື້ອີກໃຫ້ຈູ້ຂຶ້ອ ຂຍັບປາກພູດ
ດ້ວຍຮອຍຍືນອ່າງໄມ່ເນີນເສີ່ງວ່າເຂົາເຄົ່ອງສື່ສ່ອສາວໄຫ້ຈັນ

ຈູ້ຂຶ້ອມອງອີກຝ່າຍຄູ່ນີ້ ເນື່ອໄດ້ຢືນເສີ່ງຜີເທົ່າຂອງເຈິ່ງຊື່ ໃນທີ່ສຸດກີ່ລ້ວງ
ເຄົ່ອງສື່ສ່ອສາວອກມາຕົບໄສຟ່າມື້ອົງຫາຈ້າກ ຈາກນັ້ນກີ່ຫົບແກ້ວນໍາສາມໃບບົນ
ຕີະກະຈະກແລ້ວໜຸນວ່າງເດີນໄປທາງທ້ອງຄຽວ

"ຂອໃຫ້ອ່າງລ້າງຈານໜ່ອຍນະຄຽບ ພມຈະລ້າງແກ້ວໃໝ່" ຂະນະຈູ້ຕື່ອປີດກີ່ອົກນໍ້າ
ທາງຕາກີ່ແລ້ວຂຶ້ນໄປເຫັນເຈິ່ງຊື່ເດີນອອກຈາກທ້ອງໜັງສື່ອຈິງເຂົ່າປາກຂອ

ຄວາມຈົງຈາກແລ້ວເຄານເຕັອຮ້າງໆ ກົມື່ເຄົ່ອງລ້າງຈານແລະໜ່າເຫື້ອອັດໂນມັດືອງ
ແຕ່ເຈິ່ງຊື່ເປັນພວກອນາມຍັດກັບເວົ່ອນີ້ ຕ້ອງລ້າງແກ້ວນໍາຈານໜາມດ້ວຍມື້ສອງຮອບ
ແລ້ວຄ່ອຍເຂົາເຂົ້ອເຄົ່ອງລ້າງຈານ

ມີໜ້າຂ້າ້າຂອງພວກນີ້ຄົນອື່ນລ້າງແລ້ວໄມ່ນັບ ເກາຈະຕ້ອງລ້າງດ້ວຍຕົວເອງ

ທີ່ຜ່ານມາທຸກຄັ້ງທີ່ກັບຄົງບໍ່ນັ້ນແລ້ວມາຈັກໄປທ່ານອກພື້ນທີ່ລາຍກັນ
ເຂົກ້ຕ້ອງນຳຄ້າຍໜາມທີ່ແມ່ນບ້ານລ້າງແລ້ວມາລ້າງໃໝ່ອົກຮອບ

ดิ่ว่าเข้าหาอุณห์แค่กับตัวเอง ไม่ได้บังคับให้ฉันซึ่งเป็นเหมือนเข้าด้วย
เจียงชีเพิงเดินเข้าห้องรับแขก พอดียินดังนั้นก็วางแผนเอกสารสีดำในมือ¹
ลงบนที่วางแขนของโซฟาแล้วตรงไปป้ายห้องครัวทันที

"วางไว้เดียวผมทำเอง"

"ไม่เป็นไรครับ แค่นี้เอง" ฉันซื้อตอบ ใจเลือกวิธีล้างแบบขอไปที่

เจียงชีมองเข้าແວบนหนึ่งก่อนพูดกล่าวหัวเราะ "วิธีล้างของคุณนี่เหมือน
ลูกชายผมเปียบเลย"

ฉันหัวเราะด้วย "หรือครับ"

เจียงชียืนห้อยแขนข้างลำตัวทั้งสองข้าง อดทนให้อีกฝ่ายยื่นแก้ว
ทั้งสามใบแล้วจึงรับมาจัดการรอบที่สอง

"เคลื่อน ผมทำเอง ไปใช้ดื่มน้ำก่อน"

น้ำเสียงของเขาระบุเป็นธรรมชาติเกินไป ธรรมชาติดูน่าเชื่อถือ น้ำดื่มกับคนใน
ครอบครัว ทำเข้าซึ่งจะฝืนได้เมื่อได้ยินและอดทนอีกฝ่ายไม่ได้

"อะไร จะดูเพื่อเรียนรู้ด้วยเหรอ" เจียงชีหยอกล้อ

"อืม" ฉันซื้อดึงกระดาษทิชชูแผ่นหนึ่งมาเช็ดมือพลาสติก "ตอนเด็กๆ
ผมซื้อยาจ เวลาล้างของพากนึ่งทำลวกๆ ตลอด ตอนนี้มีโอกาสหัดเสี่ยหน่อย"

"หัดแล้วจะได้เข้าไปใช้เหรอ" เจียงชีหัวเราะ "ฝากท้องไว้ข้างนอกตลอด
ขันตอนนี้ก็ถือว่าเข้ามายังไงได้เลย"

ตำแหน่งที่ฉันยืนไม่ตั้งใจ เมื่อคนคุ่มคงให้ชัดว่าเจียงชีล้างแก้วให้
สะอาดกว่าอย่างไร แต่ความจริงแล้วเขายืนดูนั้นบังสายตาของเจียงชีที่จะ
มองไปทางห้องรับแขกได้พอดี

เขากลับจังหวะที่เจียงชีล้างแก้วเสร็จแล้วหันมาพากันไปทางใน
เครื่องล้างจานอัตโนมัติ ทำเลื่องมองไปทางห้องรับแขกอย่างไวແບ່ນนึง กีเห็น
เข้าเอื้อเดินผลจากซองเอกสารสีดำนั้น ยกเครื่องสื่อสารในมือแล้วขยับตาขวา
ให้เข้าที่หนึ่ง

เมื่อฉันซื้อกับเจียงชีเดินตามกันมาถึงห้องรับแขก ซ่าเอื้อทำลังยืนเอาจมือ²
ล้างกระเบ้าข้างหนึ่ง ก้มหน้าพิมพ์เครื่องสื่อสารอยู่ข้างโซฟารองที่นั่ง

"หึ่ม? เสร์จแล้วเหรอ" ซ่าเอื้อเยี่ยมห้ามไม่ให้สองคนแหวบนี้ ก่อนแตะหน้าจอไปสองครั้งแล้วเก็บเครื่องสื่อสารเข้ากรอบเป้าตัวเอง อิริยาบถทั้งหมดดูเหมือนเมื่อครู่เข้าแค่ไม่เวลาเท่านั้น

เจียงซีเดินไปหน้าที่แขวนผ้า หยิบเสื้อนอกมาพำนัช ก่อนจะเดินกลับไปที่โซฟาสองที่นั่งแล้วก้มตัวลงศีรษะของเด็กน้อยที่นอนขดตัวแล้วเอ่ยเสียง

"เจ้าลูกชาย?"

ฉูชือน้อยนอนขดตัวไม่ไหวติงร้าวกำลังอยู่ในสภาพว่างใส่ศีล

เจียงซีหลุดหัวเราะ "เจ้าเด็กนี่"

เขายืนอยู่ตรงนั้น มองฉูชือน้อยที่หลับปู๊ยไร้การตอบสนองครู่หนึ่งแล้วบอกเสียงเบา "ลูกชาย พ่อไปก่อนนะ แล้วจะรีบกลับมา"

ขณะพูดถึงประโยคสุดท้ายเขาก้มหน้าตามประสาনสายตา กับฉูชือพอดี แต่พิรบตาเดียวเขาก้มลุบสายตาลง ยืนเมื่อไปหยิบซองเอกสารบนที่วางแขนของโซฟา มองด้านในจากปากซอง หลังแนใจว่าตนไม่ได้หยิบมิตรอึกจึงเดินไปที่ประตู

"รบกวนแล้ว พากเราขอตัวก่อนนะครับ" ฉูชือกับซ่าเอื้อออกไปนอกประตู ก่อนเข้าก้าวหนึ่ง

เครื่องสื่อสารของฉูชือสั่นอีกครั้ง ยังคงเป็นข้อความจากถัง...

'หัวหน้า วัตถุล้อยกคุณนั้นลงจอดล้อมจุดที่พากคุณอยู่แล้ว หมกับカラ์ล็อต เปลกอยู่บ่นยานลำเดียวยกัน กำลังพากองหัวพู้ฟเนฯไป ทางนี้มีพากกายอยู่แล้ว คาดว่าอีกห้านาทีก็เข้าประจำที่'

ฉูชือกำลังจะตอบ พลันฉูชือสึกว่าทั้งตึกสั่นสะเทือนหนหนึ่งซึ่งเบามาก หากไม่ได้อยู่บันไดถูกอาจะไม่ฉูชือสึกด้วยซ้ำ

"แผ่นดินไหวเหรอ" มือของเจียงซีที่ปิดประตูซังกากิก

"น่าจะใช่ แต่ริกเตอร์วิ่งรุนแรง" ฉูชือตอบไปแบบนั้นสายตากลับประสา

กับช่าເຂົ້າແວບໜຶ່ງ

ແຮງສັນສະເຫຼືອນລັກຊະນະນີ້ໄມ້ໃຫ້ແຜນດິນໄວ້ ເຂົ້າເຄຍສັນຜັສໄດ້ຄື່ງຄວາມແຕກຕ່າງອັນນ້ອຍນິດນັ້ນຂະເຂົ້າວັນກາຣທດສອບໃນສກາພແວດລ້ອມຈຳລອງມັນເໝີອືນເຄົ້າລາງທີ່ສກາພແວດລ້ອມຈຳລອງຫົວສກາພແວດລ້ອມຫົ່ວຄວາບັງຍ່າງກຳລັງຈະຖຸກທຳລາຍຫຼື້ອພັກທລາຍມາກກວ່າ

ຟະນະນີ້ນໍາຈະເປັນກາລວກາກສີທີ່ຖຸກປັບເຂົ້າຫາກນີ້ກຳລັງຈະຫາຍໄປແລ້ວ

ສໍາຮັບຈູ້ຊື່ນີ້ເປັນເຮືອງດີ ແກ້ມິດເລານີ້ຫາຍໄປ ເຫັນນັ້ນພາຣົດເມນົດນີ້ເຈີ່ຍຊື່ທີ່ກຳລັງຈະໄປປະໜຸນ ຮວມເຖິງເອກສາຮັບປັບຮ່າງຫຼຸດນັ້ນໃນມືອົກຝ່າຍກີຈະຫາຍໄປຈາກເສຍເສີຍວາດວາເຄຣະໜີ້ ແລ້ວດໍາເນີນຕ່ອງໄປໃນກາລວກາກສີທີ່ພວກເຂາອູ່

ຈູ້ອົກຝ່າຍໄມ້ຕ້ອງກັງລຸແລ້ວວ່າພວກໄມ້ຮູ້ຫວັນອນປລາຍເທົ່າທີ່ລ້ອມອູ່ຂ້າງນອກຈະມາບານກວນທີ່ນີ້

ຕອນທີ່ເຂົ້າຕ່ວງເລາໄທ້ເຈີ່ຍຊື່ລ້າງແກ້ວນໜ້າ ທ່າເຂົ້ານໍາຈະໃຫ້ພັກໜັນສແກນທະລຸໃນເຄື່ອງສື່ອສາຂອງເຂົາດີ່ງຂໍອມຸລືທີ່ຍູ້ໃນຫອງເອກສາຮາມແລ້ວ

ສິ່ງທີ່ຄວາໄດ້ກົດົງມື້ອແລ້ວ ດົນທີ່ອຍາກເຈົກຝົດໄດ້ເຈົບແລ້ວ

ທຸກຍ່າງສມຽຸຮົນແລະຮາບນິ່ນ ສກາພຈົດໃຈນ່າຈະໄມ່ເລວ ແຕ່ເນື່ອພວກເຂາຮົບຮ້ອນລົງຈາກຕົກ ເຫັນເຈີ່ຍຊື່ໂນກນີ້ລາພວກເຂົາກ່ອນເດີນເລີຍບໍາປາທາງປະດູທີ່ສະວັນທັກເຈີ່ຍໃຫ້ຂອງພາຣົດເມນົດຕົນເດີຍນັ້ນຈົດໃຈຂອງຈູ້ຊື່ອກລັບໜ່າຍໜ່າຍອົງລົງ

ນານມາແລ້ວ ມີປົກອົນທີ່ເຈີ່ຍຊື່ຈະເສີຍຫົວຕ ຄັງໜຶ່ງຂະໜຶ່ງເຈີ່ຍຊື່ກັບຈູ້ຊື່ອສນທາກັນແລ້ວຫວັນຂ້ອກໄປທີ່ເຮືອງເວລາ ຕອນນັ້ນອົກຝ່າຍພູດກັບຈູ້ຊື່ອຍ່າງຈິງຈັງປະໂຍຄໜຶ່ງວ່າ 'ດໍາມີວັນໜຶ່ງເຮົາສາມາດຄວບຄຸມເລາໄດ້ຕາມຄໍາເກອໄຈ ນັ້ນຄາຈເປັນເຮືອງທີ່ມີແຮງດຶງດູດໃຈໆທີ່ສຸດໃນໂລກແລ້ວ'

ເຈີ່ຍຊື່ເຄຍທອດຄອນໃຈແລ້ວຕັດເຫຼືອນຈູ້ຊື່ວ່າຫາກມີວັນທີ່ເກີດເຮືອງແບບນັ້ນຈຳໄວ້ວ່າອ່າຍ່າໄປແກ້ໄຂອະໄນມາກເກີນໄປ ເພວະຈະກ່ອໃຫ້ເກີດການເປີ່ຍິນແປ່ລົງທີ່ໃໝ່ເກີນຄາດເດາ ຍາກເກີນຄະນີ ເນື່ອງຈາກແຮງຍ່າງຍຸ້ມັກມາຄູ່ກັບກຍັນຕາຍ

ເລານັ້ນຈູ້ຊື່ໄມ້ຄ່ອຍເຂົ້າໃຈ ເພວະໄມ້ມື້ອະໄໄທທີ່ຈະຍໍ່ຍົວວິຈານເຫັນທານໄມ້ໄດ້

ທ່ວ່າຕອນນີ້ຈູ້ຊື່ ເຂົ້າເຂົ້າໃຈແລ້ວ

เข้าเห็นเจียงซีเดือนออกไประยะหนึ่งแล้ว ใกล้จะพ้นประคุณเขตอพาร์ตเม้นต์ จู๋ ชูชือกสิ่งเสียงใส่แผ่นหลังของอีกฝ่าย

"วันที่ 14 เดือนพฤษภาคม ปี 5667"

เจียงซีชะงัก หันมามองเขา "อะไรนะ"

"วันที่ 14 เดือนพฤษภาคม ปี 5667 วันนั้น... อย่าออกจากบ้านได้หมดวัน"

จู๋ เขตอบาร์ตเม้นต์ก็เริ่มสั่นอีกรั้งหนึ่ง เหมือนทะเลขลาบที่ถูกคนด้วยเส้ายาวๆ ตีก์และเบาตันไม่มีเริ่มได้รับผลกระทบ กิงกันสั่นไหวกีดขวางทางด้านหน้า

เจียงซียืนนั่นได้ร่วมไม่ถูกวุ่นหนึ่ง มองมาทางนี้เงียบๆ ไม่ได้เอยปากพูดชาสีหน้ากับเวลาเลื่อนร่างในม่านราตรีทำให้คนมองไม่เข้าใจ

"คำพูดนี้ค่าจะเสียหาย" ชูชือรู้สึกว่าชีวิตนี้ไม่เคยทำเรื่องที่วุ่นวายไม่สนใจผลที่ตามมาแบบนี้มาก่อน อาจ เพราะเขาไม่เคยเห็นทฤษฎีเสื้อชัยบีก* ที่ยากจะหวนคืนมาก่อน "แต่ว่า..."

"ไม่เป็นไร" นำเสียงของเจียงซีชายแวงความอ่อนโยนของผู้อาวุโสกว่า "ไม่เป็นไร ทุกคนต่างมีเวลาที่บุ่มบ่ามวุ่นวาย ไม่มีใครเป็นข้อยกเว้น"

เสียงสั่นของเครื่องสื่อสารดังขึ้นติดต่อ กันหลาຍครั้ง น่าจะเพราทางดัง มีสถานการณ์ใหม่อีกแล้ว

เขตอพาร์ตเม้นต์ที่ข้ามเวลา มาหลาຍศิบปีผ่านนี้เริ่มไม่มั่นคงขึ้นเรื่อยๆ ทางเจียงซีน่าจะไม่รู้สึกถึงความโกลาหลที่เหมือนจะพังหลาຍลักษณะนี้ ส่วน ชูชือกลับไม่มีเวลาสนใจแล้ว เขายังคงอยากรู้ยินเจียงซีตอบ อยากรู้ยินเจียงซี พูดว่า 'ครับ ผิดจะจำไว้'

ทว่าเมื่อเจียงซีเอยปากอีกรั้ง กับบังคับไม่ได้พูดคำตอบที่ชูชืออยากรังที่ ท่ามกลางคลื่นสั่นไหวที่รุ่มแรงขึ้นเรื่อยๆ ชูชือได้ยินเจียงซีตอบไม่ตรงคำถาม

"เหมือนผิดจะลืมบากคุณว่าคุณเหมือนลูกชายผิดมาก เหมือนทั้งหน้าตาและนิสัย"

* ทฤษฎีเสื้อชัยบีก (Butterfly Effect) หมายถึงเหตุการณ์หรือกระบวนการทำเพียงเล็กน้อยอย่างหนึ่งสามารถส่งผลกระทบอันซับซ้อนหรือสร้างปรากฏการณ์ใหญ่ในอนาคตอย่างมหาศาลคาดไม่ถึงได้

ฉูชือยืนอยู่ตรงนั้น มือที่ทิ้งอยู่ข้างลำตัวกำเน้น ครู่หนึ่งจึงตอบ "อืม"
เสียงหนึ่ง

"ผุดเดยพุดเล่นกับลูกชายว่าเขาโตข้ากินไป อยากข้ามเวลาหลายสิบปี
ไปคุดตอนที่เขาเป็นผู้ใหญ่แล้ว" น้ำเสียงของเจียงซีเจื่อแวรหัวเราะเล็กๆ

ฉูชือหลับตา ยังคงตอบกลับเพียงคำเดียวว่า "อืม"

"คำพูดนี้จากพังค์เสียมารยาท แต่ผุดก็ยังจะบอกว่า..." เจียงซีหยุดไป
ครู่หนึ่งแล้วกล่าว "ผุดดีใจมาก"

"ผุดเองก็...ดีใจมากเหมือนกัน" ฉูชือตอบ

"บอกตามตรงว่าดูไม่ค่อยออกเทาให้ไว" เจียงซีพูดเชิงหยอกล้อ เขต
อพาร์ตเม้นต์ทั้งเขตดูใกล้พังทลาย เวลาเหลือน้อยเต็มที่ เข้าม่องฉูชืออีกครู่หนึ่ง
ก่อนโนกมือให้ทางนี้ "ผุดต้องไปแล้ว บางที..."

พุดยังไม่ทันจบภาพตรงหน้าก็เปลี่ยนไป ฉูชือมองการแสดงออก弧นี้แตกสลาย
เหมือนผืนดินชิ้นเล็กชิ้นน้อย หนึ่งในรอยแยกนั้นพาดขวางอยู่ตรงหน้าเข้า
เจียงซีจากอยู่ด้านหลังรอยแยก อาจหายไปพร้อมกับการแสดงนั้นแล้ว ฉูชือ
มองไม่เห็นอีกฝ่ายและไม่อาจได้ยินอีกครึ่งประโคนสุดท้ายนั้น

"หัวหน้าถ้ายังใจโลยกอยู่ตรงนี้อีก พากเราอาจจะถูกการแสดงออกที่พังทลาย
ฉีกเป็นชิ้นๆ แล้วนะ" เสียงของซ่าเอื้องดังขึ้นข้างหน้า "ฉันนะไม่กลัวหรอก
แต่ถ้าเป็นนายล่ะก็...แยกส่วนแล้วก็ประกอบใหม่ไม่ได้แล้ว"

ฉูชือยังไม่ทันมีปฏิกิริยา ก็รู้สึกว่าตัวเองถูกคนคาวาข้อมือให้จีไปตามถนน
ของเขตอพาร์ตเม้นต์ที่เริ่มอันตรธาน

เมื่อเห็นเขตแดนของการแสดงนี้ บริเวณนั้นก็เริ่มมีรอยร้าวซัดเจน
ถ้าพากเขาฟื้น起ก็ไปตามรอยร้าวแล้วออกไปถึงด้านนอกน่าจะเหลือแค่ศีรษะ
หรือแค่ขา ส่วนที่เหลือน่าจะตกอยู่ในอีกการแสดงของหนึ่ง

พื้นที่ที่ยังไม่ถูกจีกออกมีขนาดแค่ครึ่งตัวคน อีกทั้งยังหลีกเหลือด้วย
ต่อเนื่อง

"มา กอดกัน!" ซ่าเอื้องหันหน้ามาหัวเราะที่หนึ่งขณะวิ่ง มือที่จับข้อมือของ
ฉูชือตัวดกลับกะทันหัน

"ກະຈະໂດດ!" ອູ້ຂີ້ອຕວັດແຂນໂອບຄອອີກຝ່າຍຕາມແຮງກະຈາກນັ້ນ ທັ້ງສອງ
ອາຄັຍແຮງເຂື່ອຍ* ກະຈະໂດດເບີ່ງຮ່າງ ແນບຕັກນິລຸດຜ່ານພື້ນທີ່ທີ່ຫຼັດເລັກຄົງ
ເຈື່ອຍາ ນັ້ນແລ້ວຕົກກະແທກລົງພື້ນ

ເກົ່າຂອຍກຳ

---

* ແຮງເຂື່ອຍ ໃນທາງພຶສິກສໍ່ໜາຍຄຶ່ງສມບັດຂອງວັດຖຸທີ່ພຍາຍາມຮັກຊາສກາພໜຸດນຶ່ງເຂົາໄວ ຩີວີກາຣດ້ອດ້ານ
ກາຣເປັນແປລັງສກາພກາຮຄລ່ອນໄໝວາ ວັດຖຸທີ່ມີມາລົມາກຈະມີຄວາມເຂື່ອຍມາກ ທຳໃຫ້ວັດຖຸນັ້ນເຄລ່ອນທີ່ຢາກ
ຕ້ອງໃຫ້ແຮງນາກ ວັດຖຸທີ່ມີມາລົນນ້ອຍຈະມີຄວາມເຂື່ອຍນ້ອຍ ທຳໃຫ້ວັດຖຸເຄລ່ອນທີ່ຈ່າຍ ໃຊ້ແຮງນ້ອຍ

黑天 2
Hei Tian 2

Nights ยามดาวสีน้ำเงิน 2
มุซูหลิ่ลี่ เทียน
Luna แอล

จำนวน 304 หน้า
ราคา 399 บาท

พิมพ์ครั้งที่ 1 พฤศจิกายน 2566

Published originally under the title of 《黑天》(Hei Tian)

Author © 木苏里 (Mu Su Li)

Thai edition rights under license granted by 北京晋江原创网络科技有限公司

(Beijing Jinjiang Original Network Technology Co., Ltd.)

Thai edition copyright © 2023 Jamsai Publishing Co., Ltd.

Arranged through JS Agency Co., Ltd. Taiwan

All rights reserved

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537
เลขมาตราฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-3069-1

ภาพประกอบ kanapy
ออกแบบฟอนต์ Kil design

จัดพิมพ์โดย
สำนักพิมพ์เอเวอร์วาย (ในเครือบริษัท แจ่มใส พับลิชชิ่ง จำกัด)
285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนค្រោម¹
เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700
Tel. 02 840 4888
www.facebook.com/everyyyyy
everybooks@jamsai.com

จัดจำหน่ายทั่วประเทศไทย
บริษัท ออมรินทร์ บุ๊ค เท็นเตอร์ จำกัด
108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-ジャンกอม
ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จังหวัดนนทบุรี 11130
Tel. 02 423 9999 Fax 02 449 9561-3
www.naiin.com

ຈຸ່າ ກີດຕົວເພື່ອຢູ່ຫຼັກຄນຈາກກອງຈຳນວຍການຄວາມນັ້ນຄົງ
ດູ້ຮ່ອຈິນດ້ວຍຈຸ່ານວາຍກັບການຮັດການ ‘ນັກໂທບໍແກ່ກຸກາ’ ອູ່ພົກໃຫຍ່
ກ່ອນຈະພາອັກຝ່າຍກ້າວເຂົ້າສູ່ຈາແບ້ລູ່ຈາກາຮບນຍານໜາປ່າຂ້າວ
ເຊິ່ງນີ້ແຕ່ລູກນັ້ນໃດຕ້ອງກັບບັນຫາກໍ່ຄຸນຸ້າຍ
ກ່ວ່າຫລັງຈາກນີ້ມີມໍານານຮ່າງກາຍຂອງເຂາກສົບເກີດປັດຢາ
ເນື່ອເຄື່ອງບັນເວລາດອຍຫລັງໃນຕົວໄດ້ຮັບພລກຮະກບຈາກການຮ້າມັປິມາໃນກາລຸວກກາຄ
ເວລາສົວຕະຫຼາດຂອງບັນຫານີ້ແຈ້ງເຫຼືອແກ່ເພື່ອງສືບສອງວັນ!
ຮັບກາງເດືອຍກໍ່ເຂາຈະເປີວິດຮອດດ່ວຍໃບຕີ
ກໍ່ອດຕັ້ງຫາຕົວຜູ້ດູແລກເຄີ່ອງກລວັງຈຣຍະນີ້ມາສ່ອນແຜນມັນໃກ້ເຮົວກໍ່ສຸດ
ດ້ວຍເຫດຖຸນີ້ຕົວປັດຢາການເດີມຈຶ່ງດ່ວຍເອົາເຮືອຍ່າງກໍ່ດູ້ຮ່ອໄປກັນກາດຄົດ
ໂດຍກາຮັກພາຕົວລູກນັ້ນຄົນເນື່ອງຂອງເຂາກຮະໂດດອັກໄປຈາກຍານ!
ແລະພລຈາກກາຮັກກໍ່ກຳນົມບໍ່ມີປົ້ນປໍ່ອັນຫຼາຍ
ກໍ່ໄດ້ນ້າພາຖຸລູ່ແຈ້ງໃຫ້ຄວາມຈົງນີ້ເປື້ອງກັນກາຮັກຮະເບີດຂອງດວງດາວມາດ້ວຍໂດຍໄນຣູ້ຕັ້ງ

Warning: violence, death, suicide, terrorism,
near-death experience, childhood trauma,
mentioned mental illness and chronic illness,
human experiments, gore ...

ກດລອງຕ່ານ

18+

ເຫນາສ່າເກົ່ານ້ອນຕາຍ 18 ປັບໄປ

ISBN 978-616-06-3069-1

9 78616 0630691

ราคา 399 บาท